N:r 14—15. Årg 17. 15 JULI—1 AUG. 1912 Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 16 35

Innehåll: Den kristnes himmelsfärd. — Brefafdelningen. — Förhållanden, som mana till förbön. — Ett och annat från flickskolorna. — Strödda meddelanden. — Skolor i Kina. — En trogen själ. — Lamplagaren i Jokohama. — Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. Afliden missionsvän. — Familjenotis. — Redovisningar. — Notiser. — Bokanmälan. — Jullådorna.

Den kristnes himmelsfärd.*

Joh. 17: 24—26.

Till härlighetens land igen,
Jag ser dig, Jesus, fara;
Men jag på jorden måste än
En gäst och främling vara.

Dessa ord sjöngo vi gemensamt, och kring detta stora ämne, vår Herres och Frälsares himmelsfärd, äro i dag våra tankar samlade.

Herren Jesus antydde upprepade gånger före sitt lidande, att han skulle återvända till Fadern, från hvilken han hade utgått. Vi minnas t. ex., hurusom han vid ett tillfälle, då han omtalar för sina lärjungar, hvad som förestod honom i Jerusalem, säger till dem: "Tagen I anstöt af detta? Hvad då, om I fån se Människosonen uppstiga dit, där han förr var?" Joh. 6: 62, 63. Och i det 14:e kapitlet af samma evangelium uttalar han det bekanta ordet: "Jag går bort för att bereda eder rum. Och när jag har gått bort och beredt eder rum, skall jag komma tillbaka och taga eder till mig, på det att hvarest jag är, där skolen I ock vara." Och efter sin uppståndelse säger han till lärjungarna: "Jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud." Kristus uppfor till himmelen efter sitt fullbordade frälsningsverk. Det var slutstenen, själfva kröningsakten, som beseglade hans verk här nere på jorden.

Men, kära vänner, äfven den kristne har en himmelsfärd att göra. Om vi, säger aposteln Paulus, endast i detta lifvet hafva hoppet till Kristus, äro vi de uslaste af alla människor. Men nu finns det för oss en uppståndelse från de döda och ett lustigt väsende på Faderns högra hand evinnerligen.

Jag skulle vilja beskrifva den kristnes himmelsfärd såsom varande af en tvåfaldig art och betydelse. Det gifves för oss här nere på denna jord, hvad jag skulle vilja kalla, en *andlig* himmelsfärd, en himmelsfärd, som hvar och en af Jesu lärjungar har gjort mer än en gång och genom Guds makt kommer att få göra många gånger, en himmelsfärd, då vi få smaka något af den tillkommande världens krafter, då vi likt Mose på Nebos höjder få skåda det andliga Kanaan, som Gud har utlofvat åt oss, en himmelsfärd, då vi likt lärjungarna på förklaringsberget måste utropa: "Herre, här är oss godt att vara." En sådan himmelsfärd beskrifver också sångaren, då han uttalar de bekanta orden: "En skymt jag här i trone ser utaf det goda landet." Vi se liksom blott skymtvis och förnimma icke stundligen, hvad vi likväl i sanning alltid äga.

Hur skall en sådan himmelsfärd blifva möjlig för oss? Det viktigaste är naturligtvis, att vår andes vingar alltid äro redo till flykt, att vi efterkomma apostelns uppmaning: "Om I nu hafven uppstått med Kristus, så söken det som är ofvan." Hvarför får anden ofta känna sig liksom bunden vid jordegruset? Hvarför är det så många Guds barn, som sucka och klaga och känna, mer än de behöfva, att de bo i Kedars hyddor, om icke just där-

* Föredrag Kristi himmelsfärdsdag under S. M. K:s 25:e årsmöte af missionär August Berg i Betesdakyrkan.

för att det jordiska och synliga har fått bortskymma och utränga det himmelska och osynliga? Mina bröder, det bör icke så vara. Vi skola i dag genom Guds Andes hjälp och Guds ords uppmuntran göra en himmelsfärd och något betrakta de skatter och förmåner, vår Frälsare åt oss har utlofvat. Om våra hjärtan göras rena genom sanningens ord, om för allt, som vill besmitta oss och har besmittat oss, finnes rening i försoningsblodet; om vi gå fram till nådastolen och bekänna vår synd samt genom Guds hjälp och hans Andes kraft erhålla nåd att aflägga allt, som binder, snärjer och tynger oss, skola vi få se, att trots det att vi äro *i* världen, äro vi likväl icke *af* världen. Vi hafva fått det himmelska sinne, som genom jordens och tidens dunkla slöja likväl kan skåda något af det heliga och förblifvande.

Men efter denna himmelsfärd komma vi tillbaka till jorden. Det är icke den förblifvande himmelsfärden, hvilken vår Frälsare här i texten åsyftar. En sådan skall dock en gång stunda för oss. Aposteln Paulus har uttryckt detta, då han talar om att vara "borta från kroppen och hemma hos Herren". "Jag åstundar", säger han, "att bryta upp och vara när Kristus, hvilket vore mycket bättre".

Då blir den första frågan den: "*Hvilka* få deltaga i denna himmelsfärd?" Svaret har vår Frälsare själf gifvit oss i de ord, vi uppläst. Först och främst är det de, som låtit sig gifvas af Fadern åt Sonen, vidare de, som hafva känt Sonen såsom utgången från Fadern, och till sist de, som hafva Guds kärlek i sina hjärtan. Med andra ord, skall du få deltaga icke endast i den andliga himmelsfärden utan i den, då ande, själ och kropp skola stå obesmittade och heliga inför Guds åsyn evinnerligen, så är första villkoret detta: Gif dig själf åt Sonen! Gif dig åt Jesus Kristus, och låt Guds kärlek blifva utgjuten i ditt hjärta!

Hvad innebär då denna himmelsfärd? Är det en teori? Är det något blott bildlikt? Nej. Jag skulle vilja säga, att denna himmelsfärd innebär först och främst, att vi få *vara, där Jesus är*, att vi få se och få del i all den härlighet, som Fadern har gifvit Sonen. Ja, vårt sällskap skall för evigt vara med Fadern, med Sonen, med den Helige Ande och med alla dessa, som hafva fått Guds kärlek utgjuten i sina hjärtan. Hvad detta innebär, älskade vänner, kunna vi aldrig fullt fatta men redan nu delvis erfara. Och Gud gifve, att vi kunde känna: "Jag har i dag gjort en andlig himmelsfärd, jag har liksom fått taga mitt arf i betraktande och sett, att jag icke följer några klokt uttänkta fabler." Det skulle lyfta bördan från månget hjärta och torka tårarna från månget öga. Det skulle göra stegen lättare på vandringsstigen och sätta kraft i den arm, som håller på att förslappas. Det skulle stärka de sviktande knäna och lyfta hufvudet upp.

Att få vara, där Jesus är, har alltid varit deras åstundan, som hafva kommit aldrig så litet i beröring med Frälsaren. Vi veta af Skriften, att åtskilliga kvinnor följde Jesus här nere och tjänade honom med sina ägodelar. Vi veta, hurusom än den ene, än den andre kom till honom och sade: "Mästare, jag vill följa dig, hvarthelst du går." Se på lärjungarna, när Jesus uppenbarade sig för dem vid Tiberias sjö efter sin uppståndelse! Han hade på stranden tillredt en måltid. Fisk låg stekt på glöden. Så snart lärjungarne igenkände, att det var Herren, kastade Petrus sig i sjön för att så fort som möjligt komma till Jesus. Är det icke också ditt och mitt sinne, min broder och syster, att du längtar att få vara, där Jesus är, att vara *med Jesus* först i anden en kort tid här nere på jorden och sedan *med Jesus* i evighet däruppe i de himmelska boningarna? Utsikterna att få vara med Jesus är en tröst mot allt tungt, som möter ett Guds barn härnere. Här dväljes anden under stofthyddans band. Här mötes äfven den bäste kristne, den starkaste och mest upplyste af motgång och missförstånd, och det kan icke annat vara. Här blandas sorg i glädjebägaren, här stinga törnen bland rosorna; här i denna ofullkomlighetens värld måste vi ofta påminna oss om att vi icke äro hemma. Men det kommer en dag — Guds ord har sagt det, och Guds Ande i våra hjärtan säger ja och Amen därtill — då denna Jesu bön skall gå i uppfyllelse: "Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de vara med mig, som du har gifvit mig."

Jag sammanträffade för några dagar sedan med en i Herrens tjänst grånad lärjunge, som vandrat med Herren i öfver femtio år. Och han sade till mig: "Min älsklingsvers och hufvudkudde är Joh. 17: 24." Och när han så sade, tänkte jag: Du är icke ensam om detta. En af våra gamla lärofäder använder just samma uttryck. Han säger: "Denna vers är ett dunbolster och en hufvudkudde, på hvilken Guds helgon få göra sin himmelsfärd." I Jesu ord: "Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de vara med mig, som du har gifvit mig", hafva vi en borgen för att hans bön skall gå i uppfyllelse. Man brukar alltid tala om att den egna viljan skall dödas, att egenviljan är något ondt. Men när han, som en gång i Getsemane på sina knän bad och där svettades blod, säger: "Fader, jag vill", då

har detta uttryck en annan betydelse, än när du och jag säga detsamma.

En annan borgen för att Jesu bön skall gå i uppfyllelse är den, att vi, som tillhöra Kristus, ovillkorligen måste vara, där Kristus är. Hur angelägna äro vi icke här på jorden, antingen våra tillhörigheter äro många eller få, att hafva liksom grepp om dem och veta, hvar vi hafva dem. Den som har litet, kan hafva allt på ett ställe, men den som äger mycket, får lof att vidtaga sådana anordningar, att han vet, hvad som är hans, och hvar han har det. Skulle då Herren Jesus, som har köpt oss från synden med sitt blod och uppstått för vår rättfärdiggörelses skull, vilja mista, hvad som på ett sådant sätt blifvit hans egendom? Nej, aldrig, aldrig. Och se vi saken från den synpunkten, då skola vi ock se himmelen öppen och vår himlafarne Frälsare i dag sträcka ned sina händer till oss. Då skola vi höra honom säga med blicken riktad på sin Fader: "Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de vara med mig, som du har gifvit mig, att de må se den härlighet, som du har gifvit mig." O, hvad världen då blir liten! Men hvad himlen blir stor och verklig för oss! En Herre, en tro, ett dop, en Gud och allas Fader!

Nu har Herren Jesus sagt detta: "Fader, jag vill." Och jag vågar då fråga: Hvem bland eder finns, som skulle vilja draga sig tillbaka och säga: "Jag vill icke?" O, att Gud i dag finge väcka en sådan genklang i månget hjärta, att det hette: "Herre Jesus, vill *du*, så vill också *jag*." Då blefve det en himmelsfärd, hvars make du aldrig gjort. Då förstode du något innebörden af hvad du sjungit: "Lyft dig min själ mot Nebos höjder"; — då förstode du, hvarför Mose var så angelägen att se det jordiska Kanaan, och hvarför Paulus kunde säga: "Det är mycket bättre att vara hemma hos Herren." Då förstode du också, hvarför Jesus bad på detta sätt och liksom lade in hela sin själ i dessa ord: "Fader, jag vill, att där jag är, där skola de också vara med mig, som du har gifvit mig." Från denna himmelsfärd kommer du nog tillbaka till jorden igen. Men *löftet* står kvar, det skall aldrig svika. Och den öppna himmelen skall heller aldrig tillslutas.

Jag sade, att Kristus uppfor till himmelen efter fullbordadt verk. I sitt afskedstal säger han: "Jag har fullbordat det verk, som du har gifvit mig att utföra." Och i Ebr. 10: 14: "Med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem, som varda helgade." Innan vi göra vår himmelsfärd, hafva också vi ett verk att fullborda. Vi påmintes därom i går afton, då vi ställdes inför den dyrbara och uppmuntrande sanningen, att vi äro kallade att vara *Guds medarbetare, Guds medhjälpare* och *Guds medkämpar*. Vi minnas ock, huru Pauli tankegång utmynnar i detta: Jag vet icke, hvilket jag skall välja. Å ena sidan är det att lefva här på jorden och få se frukt af mitt arbete för Herren något, som är obeskrifligt dyrbart, å andra sidan är det ändå mycket bättre att få vara med Kristus. Så slets han liksom mellan tvenne viljor. Och vi må icke alls förundra oss öfver detta.

Vi äro i dag samlade till Svenska Missionens i Kina 25:te årshögtid, och denna text gifver oss alldeles osökt anledning att något vidröra vår insats i missionens heliga sak och deras delaktighet, som genom vårt arbete hafva kommit till tro på Kristus, i den såväl andliga som lekamliga uppståndelsen. Medan vi vandra här på jorden och vår själ esomoftast gör sin himmelsfärd, få vi aldrig glömma, att vår plikt är att hafva *vår hand på plogen men hjärtat i himmelen*. Vår tid behöfver något annat än rent idealistiska människor, som endast tala om, hvad som skall komma, men förglömma det närvarande. Vår tid tager och det med rätta kristendomen på ett praktiskt sätt. Den har lärt oss, att en kristens plikt på jorden är att förhärliga sin Gud och Frälsare. Och det göra vi allra bäst därigenom att vi göra hans vilja, och att den Ande, som han har lofvat att gifva oss, får bli lik strömmar af lefvande vatten, som, hvar de flyta fram, bringa lif och hälsa åt allt, hvarmed de komma i beröring.

Af den andliga uppståndelsen blir enhvar delaktig, som får Guds Ande. Vi hafva sett något af detta ute på missionsfältet. Vi hafva sett i öfver tusen kinesers ögon något af den himmelska härligheten återspeglad, då hoppet om ett evigt lif, en uppståndelse och en förening med Jesus Kristus har lyst upp deras mörka hjärtan. Vi hafva sett, att detta hopp skänkt glädje åt deras lif och gjort, att blicken, som förut var sänkt mot jorden, lyfts mot himmelen, att hjärtat, som förut var bundet vid det jordiska, blifvit fäst vid det himmelska. Att se en i synd och öfverträdelse död person, som vandrat utan Gud och utan hopp i världen, få nya lifsintressen, blifva liksom införsatt i en ny värld, få en kraft inneboende i sig, som kommer genom föreningen med Jesus Kristus, älskade vänner, det är värdt den långa resan till Kina och arbetet där. Ja, vi hafva sett "hans stjärna i Östern". Den återspeglar sig i hvarje troende själ. Vi hafva fått se himmelen öppen öfver mörka, låga, fatttiga hyddor. Vi hafva fått se himmelen öppnad öfver välmående

landtbrukares hem, öfver studerades och bildades hem, öfver män och kvinnor, unga och gamla. Vi hafva fått se en Guds församling växa upp i våra tre provinser Shansi, Shensi och Honan. Ja, där förr växte törne, nässlor och tistel, där växer nu myrten. Följ med oss ut i anden, och äfven du skall få se detta! Du skall icke begripa ett enda ord af hvad kineserna säga, men deras blickar, deras handtryckningar, deras umgängelse skall tala ett tydligt språk. Vi hafva fått se himmelen öppen, då personer, som förut burit både sin egen tunga syndabörda och dagens tunga och hetta, lifvets omsorger, hemmets slit och släp, kif och oenighet, förvandlats genom att få se, att det finns en annan högre värld, genom att få se Guds Lamm, som borttager världens synd, genom att kasta alla sina omsorger på honom! Ja, vi hafva sett himmelen öppen, och detta har åstadkommit, att det jordiska hemmet, hur kärt det än är, likväl icke är det egentliga hemmet. Vi hafva ett bättre hem, ett fadershem med många boningar, där inga tårar äro, ingen smärta, ingen sjukdom, ingen död. Vi hafva fått se himmelen öppen. Och vi känna det, när hjärta klappar mot hjärta, när ande sammansmälter med ande. Vi äro förenade med Guds folk genom osynliga band. Här är icke jude eller grek, träl eller fri, man eller kvinna. Alla äro vi ett i Kristus Jesus.

Hvarför längta missionärerna tillbaka till sitt arbetsfält? Många af dem hinna knappt sätta foten i hemlandet, förrän de önska sig tillbaka. Hvad är orsaken? Är det de stora förmåner, de äga därute? Är det något så märkvärdigt, de hafva därute? Hvad är det, som lockar och drar? Det är *kraften af Jesu Kristi uppståndelse* och *himmelsfärd,* den himmelska kraften, som kastar ljus öfver de jordiska svårigheterna. Vi hafva fått se Jesu bön gå i uppfyllelse, då han säger: "Fader, icke endast för dessa beder jag utan för alla dem, som skola tro på mig."

Älskade vänner, hvem vinner väl i krig? Det är icke anföraren allena. Det är de djupa lederna, det är soldaterna, det är de allra simplaste och enklaste männen i leden men icke endast dessa. Det är folket, som står bakom såsom en man, det är fosterlandet. Vi känna oss i sanning solidariska med eder, och vi tacka Gud för edert arbete i kärleken. Fem och tjugu år äro en lång period, då vi se tillbaka. Men hvad hindrar, att vi, om Gud förlänar oss hälsa och kraft och Herren dröjer att komma, kunna få fira äfven vårt guldbröllop för missionen i denna lokal? Hafva så många kineser kunnat vinnas under dessa 25 år, banbrytningsåren, hvad skall då icke ske under dagar, som komma, då Kristi församling i Kina mer och mer skall känna sitt ansvar? Vi minnas den gamle Hudson Taylors ord vid ett besök här i Sverige. Han sade: "När jag får se många kineser i himmelen, då blir det två himlar för mig." Ingen af oss har behof af mer än en himmel. Men är det så, att det skall bli två, ja, kanske sju himlar, ty Skriften antyder det, och vi få se många frälsta kineser i dessa sju himlar, och du och jag, hvar och en i sin lilla mån, förmedlat, att dessa fått höra det frälsande evangeliet, tror du icke, att glädjen för oss då skall blifva större än eljest? Jag tror det förvisso.

Och så till sist. Låt oss ännu en gång i våra tankar gå tillbaka till den stora verkligheten. Det kommer en dag, då vagnen, som har gått ut från det himmelska hofvet, stannar utanför din och min dörr och vi bjudas att göra den sista himmelsfärden, då ande, kropp och själ fullkomnade och förklarade skola vara när Herren. Hur blir det då? "Jag skall", säger psalmisten, "skåda ditt ansikte i rättfärdighet, och när jag vaknar, skall jag mätta mig af din åskådning". Nu ser du bara då och då på din Frälsare. Du ser blott små skymtar af honom. Men ju mer du ser och tager emot af honom, dess dyrbarare blir han för dig. Och det är alldeles visst, att den dag kommer, då du skall mättas af hans åskådning. Många hafva försökt beskrifva den dagen och den stunden. Men det är som att tala om ett land, där man aldrig varit. Hur skall man fullt kunna beskrifva det? Det heter i en sång:

Hvad boningar i Faderns hus,
Hvad stjärnor i det höga!
Och öfver alla flödar ljus
Ur Herrens öppna öga.
Och från en klarhet till den andra
Jag med Guds heliga skall vandra,
Och fröjd i tider utan slut
I rymder utan gränser
Från Skaparns hjärta strömma ut,
Så vidt som ljuset glänser;
Och fröjdfull skall min frälsta ande
Sin lofsång med de sällas blanda.

Då förstår du något, af hvad Paulus säger: "Hvad intet öga sett och intet öra hört, och hvad i ingen människas hjärta är uppstiget, det har Gud beredt åt dem, som honom älska." Amen.

Brefafdelningen

Chefoo, N. China 2 april 1912.

Käre broder Folke!

... Vår bön är, att Gud måtte välsigna Er alla där hemma med förnyad kraft dag för dag. Jag har just tänkt, att det kanske stundom är lättare för oss härute, som ha allt inför våra ögon, att bibehållas varma och hänförda, än för de många "vid trossen" där hemma, som ha att bedja och arbeta, i trots af att de hvarken känna, se eller höra så mycket. Därför är det ju nåd, att vi få uppehålla hvarandras händer i ömsesidig förbön. Och lofvad vare Herren, för hvarje ny uppgift skola vi få förnyad kraft i den mån vi ta oss tid att vänta vid kraftens källa.

... Förhållandena i Shensi synas blifva bättre dag för dag att döma af senaste underrättelser. Dock talar sista numret af "North China Herald" om att en nästan otänkbar laglöshet råder på många ställen i det inre af landet. I en stad t. ex. voro 10,000 man förlagda utan att det minsta gjordes från deras sida att hjälpa befolkningen mot röfvarna, som härjade i staden för hvarje natt. Stadsinvånarna själfva höllo vakt innanför sina dörrar, väpnade med klubbor och köksknifvar för att åtminstone ej blifva ett alltför lätt byte. De ledande i staden vädjade till generalen för att få hjälp, men denne svarade: "Gen er bara till tåls ett par dagar till, så ge sig nog rövarna af!" I stället för att militären skulle vara folkets trygghet, är den mångenstädes motsatsen, isynnerhet efter Pekingupproret. I sistnämnda stad är det nu lugnt på ytan, men lär det råda en märkbar oro i sinnena, så att man när som helst kan vänta ett nytt utbrott.

Till sist några ord om *våra närmaste utsikter*. När det skall bli möjligt för oss att återvända till fältet, därom äro tankarna delade. Utan tvifvel kommer det att dröja länge, innan det åter blir ro i sinnena, men detta behöfver ej innebära, att missionsarbetet ej skall kunna upptagas. De öfverallt öppna dörrarna ha endast *ett* budskap till oss: att hvad som skall göras, måste göras *snart*. Det gäller tydligen att ej undra på, hur mycket vi skola våga eller icke våga, tills tillfällena gått oss ur händerna. Bedjen därför med oss, att Herren snart må öppna vägen! Men ej nog därmed. Bedjen också, att, när väg öppnas, vi må komma med Jesu evangelii fulla välsignelse!

I tjänsten lycklige

Josef Em. Olsson.

* * *

Shansi Wen Hsi-hsien 100 li fr. Yuncheng den 17 maj 1912.

Till Kommittén för S. M. K., Stockholm.

I Herren älskade Bröder!

Nåd och frid!

Innestängd på grund af regnväder har jag fått ett tillfälle tillskrifva Eder. Allt hitintills har Herren hulpit nådeligen. Då jag före afresan från Tientsin gick jag till "Boken" för att få något från Herren, fick jag upp psalmen, som handlar om »seger efter nederlag", ps. 60. Jag kände att vv 4—7 gåfvos såsom löften åt mig, och jag kände mig genast stark.

Då jag visste, att ett större sällskap (omkr. 20 personer) stod färdigt i Chefoo för Shansi, ansåg jag det bäst, att mr Stevenson före deras afresa skulle få veta, hvad minister Wallenberg meddelat mig. Bref och telegram sändes därför till Shanghai och Chefoo.

Helgelseförbundets fyra systrar, som också stodo färdiga att afresa till sina stationer från Tientsin, tillrådde jag att inte resa längre, än järnvägen räckte, (till Tien-chen) samt i två sällskap, så att intet uppseende skulle väckas.

Den 4:de maj afreste jag från Tientsin. Eskorterade fröknarna Hjort och Fugl till Huai-lu, där jag tillbragte en skön söndag, fortsatte därpå ensam till järnvägens slutpunkt på min route (Ü-tse) samt därefter 2 dagsresor i kinesisk kärra till Ping-yao. Under vägen besökte jag C. I. M:s station i den rika staden Ch'i-hsien, där missionärerna arbeta i lugn och ro. Denna stad hade blifvit hårdt beskattad under revolutionen. En rik familj betalade dock allt, 16 stora kärror med silfver. Öfvernattade hos C. I. M.-syskonen i Pingyao och fortsatte nästa morgon med präktiga dragare söderut, tills jag en vecka och 1 dag efter afresan från Tientsin anlände till mr Lutleys och mr och mrs Ernest Taylors station, Chao-cheng. Resan hade varit god, men smärtsamt var det att se den af långsam torka och sydlig blåst till allra största delen upptorkade hveteskörden. Man ville ibland kväfvas af dammet, som dagligen blåste in i vagnen. Knappast mer än utsädet fås norr om Chao-cheng. Söderut, där man dels haft naturlig bevattning och dels brunnar för vattning, anser man sig kunna få half skörd. Så började i går afton ett ymnigt regn, som hållit på hela natten. Det skall sätta korn i säden, säger bonden här. Herren vare lof! Då det går folket väl, går det äfven oss väl. Uppe i de trakter, jag beskrifvit, norr om Chao-cheng råder fullkomligt lugn; jag reste utan eskort och tjänare såsom vanligt. — — —

Broder Lutley hade vid min ankomt rest till Ping-yangfu. Af samtal med honom senare och af hvad jag hörde och såg i Chao-cheng fick jag bekräftelse på hvad jag förut hört: att missionärernas närvaro i trakten i denna oroliga tid varit till stor välsignelse såväl för befolkningen i stort som för församlingen. Missionärerna ha genom de tjänster,

de kunnat göra såsom medlare vid uppgörelser mellan stridande partier och genom att behandla sjuka och sårade samt gifva tillflykt åt förskrämda flyktingar, vunnit ett stort rum i befolkningens hjärtan.

Hvad som är ännu viktigare, de ha genom sin närvaro och sitt stöd kunnat afhålla församlingen från att kasta sig in i revolutionen och de politiska striderna, och de ha kunnat leda församlingen i kraftigt försök att predika evangelium för dessa tuktade och förkrossade själar, som nu kommit att inse den jordiska lyckans vanskliglhet. Vi tro ju, att Herren ledt de flesta andra att resa mot kusten, och att kanske ej alla skulle ha uthärdat spänningen så väl som våra vänner på dessa stationer i Shansi; i synnerhet skulle nog många systrars nervsystem blifvit lidande på att stanna. Å andra sidan är det dock en stor sak att kunna bevara från förfall det verk, som det kostat mångas nervsystem att uppbygga.

Femhundra familjer i Chao-cheng-distriktet lära ha förkastat afgudarna; 150 i själfva staden. Söndagsmötena så väl som de dagliga aftonmötena besöktes af 200—300 personer. Evangelisk verksamhet pågår på landsbygden, där predikoföreningen verkar i två mindre predikotält. I och med lugnets återinträdande får man vara beredd på att rörelsen går tillbaka. Tillfällen att få folk af alla klasser inom hörhåll såsom nu gifvas inte ofta. Missionärerna äro försiktiga vid intagning i församlingen. Dock döptes senast 60 personer i Chao-cheng, som nu har en församling på öfver 1,000 medlemmar. Deras arbetskrafter, i synnerhet infödda, äro dock för ringa för detta stora verk.

På resa i mulbärstolar.

I Chao-cheng fick jag höra om det uppror, som militären i staden Ping-yangfu gjort. Ej goda nyheter för mig, som skulle den vägen. Jag kom dock i sin tid lyckligt fram och mottogs hjärtligt af dr och fru Carr, dr King samt mr Lutley. — — —

Af broder Lutley fick jag del af de vilda ryktena ang. vårt distrikt i Shansi. Då jag af mrs Carr hjärtligt inbjöds att stanna hos dem, kände jag mig först benägen göra detta. Men då påminde Herren mig om de löften, han gifvit mig vid afresan, så väl som om de sköna löftena, han dagen förut gifvit mig ur ps. 91, näml. vv 14—16, och jag kände mig stark att fortsätta resan. — — —

Jag reste först till Küwo station för att höra mig för. Stannade här en $^1/_2$ dag, och då jag fann att Yuncheng är lugnt, och vägen dit klar, hyrde jag vagn dit i går. Kom i skymningen hit till Wen Hsi-hsien och lyckades träffa f. d. soldaten, numera evangelisten *Iang-fu-cheng*. En djärf och kraftig militär till hela sin läggning har han haft många anbud till en framstående militärchefspost. Men han har stått trogen såsom en Herrens tjänare, på samma gång som han sköter ett litet jordbruk med åkeri. Han vittnar oförskräckt för sanningen bland soldater och privata.

Jag skall nu gifva en kort sammanfattning af hvad jag genom mr Briscoe från Hungtung, mr Lutley och Iang fått veta angående ställningen på vårt fält i Shansi.

Ping-yang-fu under gamle general *Hsieh* och Yuncheng under dess tao-tai höllo i det längsta stånd emot revolutionen. Ping-yang har faktiskt aldrig gifvit sig utan följt order från Peking, äfven då landet blef republik. Tao-tai förlorade sitt första slag mot de revolutionäre vid Nie-k'ou. De revolutionäre gingo dock icke den gången på Yuncheng utan i stället öfver Gula floden till Shensi (vid Ümenkou).

I Tungchowfu distrikt bodde en beryktad röfvarehöfding, *Ien,* densamme som förra sommaren tillställde oro i Hoyang. Han förföljdes då af militär från Tungchow; hotade därför vid revolutionens utbrott att hämnas på Tungchow. (Det var då vi för några dagar lämnade vår station).

Denne höfding ingick med sina män i revolutionsarmén, där han blef en framstående general, god mot folket och höll sina trupper under disciplin. Han intog till sist Yungcheng, då tao-tai flydde den 13 i 11:te mån. Höfdingens armé återvände sedan till Shansi. En tid var det nu villervalla i vårt Shansi-distrikt. (Höfdingen föll i 1:sta mån. i en drabbning i Shensi). Då uppträdde en kraftig man, *Li-chi-san*, och fick med *Chang-chi-hengs* och andras hjälp tömmarna i Yungcheng i sina händer.

Sedan dess har Yungcheng blifvit ett politiskt centrum för södra Shansi och haft sin egen "*tu tu*" (militärguvernör). Det var t. o. m. 2 sådana (en tillsatt från Taiyuenfu). Myndigheterna där lida nu emellertid af att ha kommit till sin nuvarande ställning med tillhjälp af en armé, som varit ett konglomerat af fasta soldater, lösa revolutionsmän, röfvare samt löst folk och bofvar af hvarjehanda slag, i synnerhet *ko-lao-huei*-folk. Man har nu format de bästa till statens reguliära armé, *utan* hårpiska. Men röfvare och bofvar, som icke vilja göra regelbunden tjänst, vilja ej bli af med hårpiskan, ty då kunna de inte uppträda som civila, när det passar sig att fly eller rymma. De ha därför skiljt sig och

bildat en egen armé, som lagt under sig Ü-hsiang, Rui-cheng, Lin-chin och Haichow. Det har nu varit flera strider, hvari regeringens trupper segrat, den senaste vid Lin-chin, där 800 soldater med fläta dödades. Sådana håller man på att uppspana och aflifva undan för undan. Den väg, jag nu reser, anses vara den enda, som är säker. Det är ett förskräckligt tillstånd i dessa trakter. Men 10,000 soldater hållas i Yuncheng, och förstärkning från Yuan-shi-kai är på väg via Honan. — Jag glömde nämna, att ofvannämnda röfvarehöfdings efterträdare dessa dagar kommit med trupper till Yuncheng för att få pengar. De anse sig inte ha fått nog för sitt arbete. — En god sak är, att här i Shansi striderna icke kunna bli så blodiga, då båda partierna lida brist på ammunition. Ingen främlingsfientlig känsla synes finnas. — — —

Maj 17:de. Nyss framkommen frisk och sund till Yuncheng! Halleluja! Allt står väl till här, men bröderna äro magra efter en lång tids spänning, hvari de lefvat.

Måtte Herren gifva mig nåd att kunna vara de kristna till någon hjälp.

Strid pågår ännu i Mao-chin. Men regeringen vinner på alla håll, så att ingen direkt fara föreligger. Man får afstå från att resa mycket ute. Huruvida under dessa förhållanden något kan göras för utställningen är ovisst. I Shensi lär det vara alldeles lugnt. Röfvarehären därifrån har hjälpt regeringen här bra dessa dagar.

Hur stort få se, huru Herren har uppfyllt sina löften till mig! Prisadt vare hans namn! Bröderna voro glada att få se mig!

Hjärtlig hälsning sändes Eder alla. Jag vet, att jag och de våra uppbäras i förbön.

— — —

Maj 21. *Chi-fu-ho* från Hancheng ankom med bref, hvari 150 täl begäras för Hancheng. Där har hela tiden rådt lugn, utom då den 3 maj af landtbefolkningen 3,000 man kommo till staden med sina åkerbruksredskap såsom vapen för att opponera sig emot befallningen att afklippa hårflätan. Då de inte godvilligt drogo sig bort från iamen, fingo soldater order att skjuta först i luften, och, då det ej hjälpte, på folket. 2 män dödades, 16 sårades, då flydde skaran, och sedan har det varit lugnt.

I går aflade jag visiter hos myndigheterna. *Chang-sï-hsin* är *"li-min-cheng"* motsvarande f. d. tao-tai. Blef på grund af att han i tidningen blottade förre landshöfdingen i Taiyuenfu satt i fängelse i Lin-chin, där han hölls fången 1 år. Kom ut, när revolutionen utbröt.

Det är denne, som inbjöd trupper från Shensi att komma och intaga Yuncheng. Chang-chi-heng var en af budbärarne i detta syfte. Chang-sï-hsin kallade en general *Ch'en-pei-seng*, som hade godt namn om sig. Denne hade redan antagit röfvarehöfdingen Iens anbud om samarbete, äfvenså hade han antagit en Ko-lao-huei-chef, *Iang-lao-san*. Dessa voro således med under Chens befäl, när staden föll.

Chang försäkrade, att han kan beskydda missionärer, om de komma. Medgaf dock, att han behöfver mera vapen och ammunition, men ser sig ingen utväg få sådant. Militärguvernören var en mycket treflig och intelligent man, också mycket öppen; tackade för den hjälp, som utländingarna gifvit, då de mäklat fred. Sade sig med lätthet behärska situationen. Hunghan-männen äro en oordnad hop utan bildad man som ledare och med mycket litet antal mausergevär; ingen duglig ledning eller sammanhållning, och nu äro de skingrade. Ett tjog lyckades komma öfver från Honan vid Mao-chin, men nu är vakten skärpt.

General Chen-pei-seng var också ytterst vänlig, mycket tarfligt klädd och tarfligt logerad; är dock en fint bildad man och lär ha stor makt öfver officerare och soldater; bodde i en liten gård tillhörande den i ruiner liggande tao-tai-iamen; hela iamen är ett läger. Chen är vänlig mot kristendomen, har besökt möten i Skand. Alliansmissionens lokal i Sianfu och t. o. m. begärt bli döpt, sade han mig. Soldaterna skyldrade gevär så duktigt, och på gatan gör polisen "gif akt" hvar gång man går förbi.

Ack, att det blott vore garanti för lugn, hur lycklig skulle jag inte vara då. Tillfällena att tjäna Herren äro så stora! Jag fick med nöje tillstånd att predika i båda generalernas läger, när jag får tid. Tu-tu blef synbarligen förtjust åt förslaget.

Men hveteskörden står för dörren, och jag ville gärna träffa de troende i Tungchow-fu innan dess, så det kanske blir omöjligt hinna.

Chang-chi-heng har nu bildat en hälsovårdsnämnd med sjukhus i ett stort tempel, hvarifrån afgudarna utkastats. Han har kallat 2 à 3 troende läkare från Peking och Chin-chiang, tillsatt San-siu till chef och Chi-tao m. fl. som medhjälpare för stadens sanitära vård (renhållning). De ämna upprätta medicinsk skola. 3,000 täl skall årligen utgå för detta från saltinkomsterna. — — —

Det är svårt hinna med hvad jag ville — skrifva och annat — för ständiga besökande och våra egna vänner, som vilja lätta sitt hjärta. Vi äro i full fart med arbetet för utställningen för allmänna missionskonferensen. — — —

Det är ganska lugnt nu om dagarna. O, så kostliga männen se ut med håret klippt från 1 mm. till 45 cm. långt och i alla möjliga fasoner; rakade, halfrakade och med utslaget, öfver axlarna hängande hår! Vi hade stor hårklippning här, då jag snyggade till de våras hår. Men jag har inte mod lämna mig i deras händer, ehuru jag så väl behöfde klippas. Håret har afgjort lif och död för många i Lin-chin och Ü-hsiang dessa dagar. — Nu vet jag, hvarför Herren lät ångbåten afgå före sin tid och en vecka fördröja mig i Chefoo. Striderna här i trakten, strax innan jag ankom, voro mycket heta. *Tu-fei* (= ko-lao-huei) fördrefvos först från Rui-cheng, och då de flydde till Ü-hsiang, också därifrån. De samlades då i Lin-chin öfver 1,000 man starka. Strax efter kommo förföljare.

Hela dagen pågick striden, och vid mörkrets inbrott var man i det vildaste handgemäng. Upprorsmännen hade endast några ryttare och mau-

sergevär samt mycket litet ammunition. Regeringstrupperna, endast 300 man, hade, vill jag minnas, endast 40 á 50 mausergevär utom mynningsladdare och svärd. De flesta af ko-lao- huei hade blott påkar och "bärstänger". Det var nu på tredje dagen, som man varit i fejd, och hvarken människor eller hästar hade ätit ordentligt denna tid. Yuncheng var under tiden i half panik. Till slut måste ko-lao-huei rymma fältet med 530 mans förlust; de andra hade förlorat omkr. 20. Det skedde omkr. en vecka, innan jag kom. Det hade varit svårt att komma i allt det där. Huru god Herren varit! — Dag för dag har han hjälpt här, jag känner mig rätt kry, fastän tiden till sömn blir knapp. Vill Gud, flyttar jag om några dagar öfver till Shensi. Det är lugnare där. Yuncheng eftertrås af alla för dess salt. Ch'en-pei-seng har nu varit här med sin armé och fått sig 800 "ming" salt (24,000 täls värde). Hans hufvudkvarter är i Tung Litsuens hus i Tungchow (vår granne).

Det är godt få lefva på Guds ord och löften.

Ingen af alla dem, som förbida Herren, kommer på skam. Med varmaste hälsning till Eder alla och gemensamma vänner.

Eder i lidandet och hoppet meddelaktige

Hugo Linder.

Förhållanden, som mana till förbön.

Dagen före min ankomst till Hankow (d. 1 april) efter besöket i Shansi hade ett äldre missionärspar, herr och fru Burgess, tillh. Kina-Inland-missionen, anländt dit från provinsen Shensi. De hade helt hastigt för att rädda sina lif måst lämna sin station i staden Hsing-an, då de fått veta, att en sammansvärjning af tusen man var planlagd emot dem, de enda utländingarna i staden.

I en Hankow-tidning berättar herr B. följande:

"Han hade länge känt, att främlingshat låg i luften och hade därföre, då han gått ut, alltid burit en kofot i ärmen, för att, om det gällde, kunna parera hugg och slag. Sablar dinglade vid sidan af nästan hvarje ung man i staden och omnejd. Slutligen gick det därhän, att stadens högste styresman nekade honom företräde och t. o. m. återsände hans kort. Detta var ju så godt som en dödsdom. En deras vän, som deltog i de hemliga mötena för att kunna varsko honom och hans hustru, omtalade den dag, det blifvit kändt, att tre tusen sex hundra soldater från Sï-chuan voro på väg för att tillsammans med Shensi-soldater göra ända på den hemliga föreningen och den anarkistiska regeringen i Hsing-an. I rådet hade med anledning däraf beslutats, att bandet skulle fly. Därförut skulle dock staden plundras. Så mycket som möjligt skulle medföras, det öfriga brännas. Missionsstationen, som ansågs särskildt gifvande, skulle först anfallas och utländingarna dödas. Då de arma missionärerna fingo höra detta, packade de genast i tysthet några lådor samt smögo sig följande natt ned till floden, där en båt väntade dem under kommando af en man, *som på samma sätt räddat dem under boxarupproret.* Båten gick för full fart utför strömmen, och efter ett par dagar voro de 5—600 li från platsen.

Tillståndet i Hsing-an var, förklarade herr B., mycket gräsligare än i och omkring Hankow under det pågående kriget. Staden är fullkomligt i den hemliga föreningens våld. Praktiskt taget regerar denna f. ö. hela östra och södra Shensi. Denna organisation, som är mycket lik "Boxarnas" år 1900, karaktäriseras af att den ger sina medlemmar fullständig frihet till afgudadyrkan och allehanda öfverträdelser och brott. De unga medlemmarna täfla i "konsten" att döda människor. Opiebruket har blifvit allmännare än någonsin. Vallmo odlas rundt omkring staden och öfverallt på landet.

En hemsk sida i detta anarkistregemente är, att respektabla personer tvingas med. T. o. m. några elever från evangelistskolan ha pressats in i dessa banditers tjänst och tvingats att deltaga i deras orgier. Det gifves endast fyra alternativ: *att* ingå i föreningen; *att* lämna platsen; *att* få all sin egendom konfiskerad eller *att* dödas. Äfven sådana, som tro sig stå i godt förhållande till ledarna, äro osäkra. En af de förnämste borgarna fick ett knifhugg i hjärtat, då han gick ut från en af dessa sina "vänner", i hvars hem han just intagit middag.

Föreningen är mycket väl organiserad. För hvarje grupp om tio man finns en ledare, och nästan alla ynglingar i åldern 15 år och däröfver samt män ända till trettiofem års ålder deltaga i exercisöfningarna.

Den brutalaste behandling af oskyldiga människor förekommer. Vanligt är, att banditerna sätta eld på hus och sedan hugga invånarna i stycken, då de rusa ut.

En stor del af de bättre bemedlade ha flytt till gamla fästningar i bergen, medförande endast det nödvändigaste. Männen gå där vakt i tur och ordning och försvara sig tappert, då de anfallas.

Främlingshatet tar sig uttryck på olika sätt. Så t. ex. ha flera af regeringens skolor bränts, enär de påståtts vara utländska, och likaså utländska böcker och alla instrument i ett regeringen tillhörigt laboratorium."

Så långt missionär Burgess.

Från flera andra håll i landet omtalas liknande rörelser, om än ej så grymma. O, må Herren snart förbarma sig öfver detta arma land! Huru önskade vi icke, att vårt kära missionsfält måtte skonas från sådana fasor, som här ofvan skildrats!

V. Wester.

Ett och annat från flickskolorna.

Från *Puchowfu* skrifver fröken *Frida Prytz:*

Vårterminen 1911 började den 13 febr. och slutade den 27 maj. Till följd af snöhinder under en resa, som min kamrat och jag gjort under nyårs-

ferierna, hunno vi ej hem i tid till skolans början, men vår trogne lärare Yen började trots vår frånvaro läsningen med de 15 elever, som infunnit sig. Den nya lärarinnan hade också anländt. Senare ökades barnens antal, så att vi under våren hade 22 elever. De voro fördelade på 6 klasser och undervisades i enlighet med den fastställda lärokursen.

Vid församlingens vårmöte anmälde sig två af flickorna till dopet: "Hjärteoffer", 17 år gammal, och "Vindrufvan", 15 år. Den förra tillhör Tungchow distrikt men fick af missionär Linder tillåtelse att döpas hos oss, då hon ej för skolgångens skull kunde närvara vid dop i sin egen församling. När jag tillfrågade vår äldsta elev, hvad hon tänkte om "Hjärteoffer", svarade hon: "Hon talar ibland litet högt, så att det låter, som om hon vore ond, men hon är sann i hjärtegrunden." "Vindrufvan" bekände sig ha fått frid med Gud under sin skolgång hösten förut. Länge nekade hennes föräldrar henne att taga af sitt fotbandage, men då min kamrat en dag besökte hennes hem, gaf modern sin tillåtelse, dock med villkor, att flickan själf skulle sy sina strumpor och skor. Det dröjde ej länge, innan dessa voro färdiga. När någon vill "lösa sina fötter", sättas nämligen många flitiga händer i rörelse bland flickorna, för att det skall gå så fort som möjligt. Det var rörande att se "Vindrufvans" fröjd, då hon liksom de andra flickorna fått "stora fötter". Glädjande var det också alltid att se henne vid kristendomslektionerna samt morgon- och aftonbönerna. Hon tycktes riktigt dricka in sanningen. "Vindrufvans" farbror och farfar voro döpta förut, så nu är det medlemmar af tre generationer i det hemmet, som tro på Gud.

En af våra elever, "Mottagen Lycka", som gått i skolan $1^1/_2$ år, hade varit förlofvad med en hedning, men förbindelsen hade brutits. Vi hoppades så innerligt, att hon skulle bli gifven åt en kristen. Stor blef därföre vår sorg, då vi efter terminens slut fingo höra, att hennes hedniska föräldrar gifvit henne som bihustru åt en lärare. Vi besökte senare hennes hem. Hon tycktes ha det bra i många afseenden, och hennes man fortsatte att undervisa henne i läsning o. s. v., men nog hade det intryck, hon i skolan fått af Guds ord, blifvit försvagadt. Vi få i många fall så på en förhoppning.

På hösten började vi skolan den 22 sept. Nitton flickor hade kommit, och ytterligare tre af dem, som gått under våren, väntades. Vi hade beredt oss på en lång termin, men Gud hade annorlunda beslutat. Den 21 och 22 okt. hade vi vårt stormöte, då vi hade glädjen samlas med de flesta af våra troende. Två flickor blefvo äfven denna gång genom dopet upptagna i församlingen. Den ena var "Den doftande Frukten" och den andra "Snöflingan", 15 och 14 år gamla.

"Den doftande Frukten" är den sjätte i samma familj, som blifvit döpt. Hennes två äldre systrar, som också gått i skolan, äro redan hemma hos Herren. "Snöflingan" lärde jag känna, innan hon kom till skolan; jag bodde nämligen tre somrar i hennes by. Vid de bibelkurser, vi då hade med kvinnorna, brukade hon vara med och lärde sig därunder läsa rätt bra. I hemmet ha de varit mindre nöjda med henne, ty hon hade ett svårt lynne. Hennes fostermor var rädd att vara sträng mot henne, ty då kunde det sägas, att hon behandlade henne hårdt, emedan det ej var hennes eget barn. "Snöflingan" blef omvänd till Gud under väckelsen i skolan våren 1909. Då hon begärde dopet, frågade vi om hennes uppförande i hemmet och fingo det glädjande svaret, att hon sista tiden varit alldeles förändrad. Hon har sedan blifvit förlofvad med äldste sonen till vår käre aflidne diakon Sieh i Puchow.

Samma vecka, som stormötet hållits, fingo vi upplösa skolan. Fredag e. m. kom underrättelse om allt det förskräckliga, som timat i Sianfu, samt uppmaning till oss att lämna Puchow. Det var ingen lätt sak att gå in till flickorna och säga dem detta. Det blef sorg och gråt. Redan samma kväll skickades några till sina hem, andra reste i dagningen följande morgon, och de öfriga jämte läraren lämnade stationen tillsammans med oss på förmiddagen. Lärarinnan sändes af evangelisten till "Snöflingans" hem, och därifrån hämtades hon sedan af sin far under en vapenhvila. Vi ha senare genom bref från fältet hört, att alla våra flickor blifvit bevarade.

Den äldsta af våra elever, "Klar Ädelsten", 30 år gammal och gift, hjälper i år till med undervisningen i regeringens flickskola på vår missions hufvudstation. En annan, "Vårblomman", 14 år, undervisar i hemmet sin svägerska i läsning.

Vår bön är, att Gud i fortsättningen må bevara våra älskade flickor, och att skolorna snart åter må kunna öppnas. "Var ett skydd för trädet, som din högra hand planterat, och för den son, som du fostrat åt dig"! Ps. 80: 16.

* * *

Från *Ishih* skrifver fröken *Agnes Forssberg:*

Vårterminen förra året besöktes skolan af 27 elever och dessutom af en ung gift kvinna, hvars man är anställd som evangelist i missionens tjänst. Vid vårens stormöte hade vi glädjen genom dopet intaga 6 af våra flickor i den kristna församlingen. Alla voro varmt rekommenderade af de troende, och deras egen bekännelse vittnade om att de voro omvända till Herren. Höstterminen besöktes skolan af 26 elever. Ett par kunde för sjukdom ej komma. I undervisningen biträdde 2 f. d. skolflickor. Under sommaren hade elevernas sofrum reparerats både ut- och invändigt. Skolbord och bänkar hade ommålats, och glas hade i stället för papper insatts i en del fönster i skolhuset. Då eleverna den 1 oktober anlände till skolan, jublade de af fröjd. Vi kunde riktigt se deras tacksamhet för allt, som blifvit gjordt för deras trefnad och bekvämlighet, och gladdes med dem. Föga anade vi då, att terminen skulle bli så kort.

Vi hade just kommit i ordning och äfven haft det sedvanliga höst-stormötet, då vi hade glädjen

få se tre af våra elever döpas. En af dem var Tienmei, som gifte sig sistlidne december, men då ansågs för ung för dopet. Icke mer än en vecka senare, eller den $^{31}/_{10}$, måste vi upplösa skolan, skicka hem eleverna och själfva lämna våra hem. Det var för både elever och lärare en dag af smärta, som icke så snart kommer att glömmas. Icke anade jag då, att min resa skulle bli så lång som till Stockholm, men så hade Herren bestämdt det. Vi hafva haft glädjande meddelande från flera af våra elever, intet ondt har händt dem; de endast längta, att vi skola återkomma. Bedjen för dem!

Strödda meddelanden.

Bref från Rikard Andersson (dat. 6 juni) meddelar, att Malte Ringberg var så pass återställd, att han kunde sitta uppe. David Landin återkom från arbetet i hungersnödsdistriktet till Chefoo den 1 juni, frisk och stark. De öfriga bröderna, J. Olsson, N. Svenson, som också deltagit i undsättningsarbetet bland de hungrande, väntades komma något senare.

August Berg skref från Harbin den 15 juni, att resan dit gått lyckligt. Vi bedja om vännernas förbön för honom och de öfriga missionärerna, att Herren måtte leda dem i allt och bevara dem på deras vägar.

Vår minister i Peking har i skrifvelse af den 22 maj lämnat sitt medgifvande till att äfven kvinnliga missionsarbetare återvända till fältet, åtminstone till platser, där ej större truppsamlingar finnas.

Under midsommarhelgen hade vi glädjen att ha Kina-Inlandmissionens direktor, D. E. Hoste, ibland oss. Hans besök skänkte oss mycken glädje, och våra händer stärktes till fortsatt arbete och kamp.

Från *H. Linder* ingick den 12 juli bref, dat. Tungchowfu den 23 juni, hvaraf framgår, att han den 19 juni välbehållen anländt dit »till brödernas stora glädje... I församlingen pågår verksamheten som vanligt med de krafter, som finnas. De troende äro ifriga, att vi snart skola öppna goss- och flickskolorna."

Vi erinra om den Allmänna Svenska Missionskonferensen, som kommer att hållas här i Stockholm nästkommande september, att missionens vänner må bära den fram i förbön för Herren, att den må bli till välsignelse.

Låt oss se till, att vi hafva Gud för ögonen, att vi vandra på hans vägar och i allt, stort och smått, söka behaga och förhärliga honom! Vi kunna lita på att det arbete för Gud, som utföres på det sätt, Gud vill, skall aldrig sakna af Gud gifna behöfliga medel.

Uttalande för 47 år sedan af Hudson Taylor vid missionens grundande.

Skolor i Kina.

Af *D. Landin.*

Denna artikel skrefs, strax innan våra syskon i början af oktober nödgades lämna sina stationer. Som vi hoppas, att det nu icke skall dröja så särdeles länge, innan en ordnad verksamhet åter kan upptagas, torde det vara af intresse att få en inblick i Kinas skolväsende.

I.

Kinesiska folkskolor. (Gamla regimens*).

Det är måhända ingenting, som för kinesen i allmänhet har större värde än skolundervisning och skolbildning. Också ha sedan urgamla tider skolor funnits i Kina. Ja, före vår tidräknings början kunde Kina glänsa med ett vidt utbredt skolsystem. Men Kinas utveckling har kanske icke i alla afseenden kunnat följa med tidens gång; dess utveckling har stannat, och stillestånd är död. Det är därför mycket i Kinas samhälls- och kulturförhållanden, som bär dödsmärket. Den gamla ordningens skolor, som här och hvar i byarna föra ett tynande lif, synas mig bära undergångens kännetecken. Låt oss i tanken göra ett besök i en sådan skola! Måhända kan det ge oss en inblick i det kinesiska skolväsendet, som under många år funnits, men som nu håller på att utbytas mot ett, som vi hoppas, bättre.

Redan på långt afstånd hörs det, hvar dessa skolor äro belägna. Från tidiga morgonen intill sena kvällen ljuder nämligen ett sorl, då och då blandadt med några starkare rop. Det är skolungdomarna, som med hög röst öfverläsa sina läxor, och som nu och då söka öfverrösta hvarandra. Närma vi oss platsen, kunna vi måhända urskilja några ord och uttryck från de kinesiska klassikerna (nästan de enda läroböcker, som förekomma), men ändå fråga vi oss, om vi verkligen kommit till en skola. På hufvudingångens båda dörrhalfvor äro stora, hemska människoskepnader målade, hvilket tyder på att husen förut användts och kanske ännu tidtals användas till tempel. Det förekommer också numer ganska allmänt i Kina, att tempel förvandlas till skolor. Huruvida detta kan tolkas såsom ett ringaktande af templen och afgudadyrkan, vet jag ej, men säkert är, att största skälet till detta bruk är sparsamhet. Man anser sig ej ha råd att bygga skolhus, och då templen i allmänhet äro rymliga och försedda med stora gårdsplaner, tycker man, att de lämpligen kunna användas för skolorna, helst som tempel finnas i öfverflöd.

Då vi inkomma på gården, tystnar måhända sorlet men blott för ett ögonblick, emedan en af lärarne kommer ut och det då för eleverna gäller att visa, huru flitigt man läser. Ett besök inne i lokalerna öfvertygar oss knappast om att vi kommit till en skola. Några söndriga, smutsiga bord och dito små bänkar (utan ryggstöd), se där skolmöb-

* En ny skolorganisation är redan nu beslutad, men ännu torde det dröja många år, innan denna blifvit genomförd inne i landet.

lerna! På elevernas bord finnas några penslar, litet tusch med tillhörande stenplatta för rifning af tuschen, kanske ock några trasiga, solkiga böcker. Detta är den enda undervisningsmateriel, som förekommer i de mindre kinesiska skolorna. De med papper försedda fönstren insläppa ett dämpadt ljus, och i denna halfdager och i en luft, som genom det nästan ständiga innesittandet blifvit mer eller mindre förskämd, vistas eleverna kanske hela dagen. Raster förekomma ej i den gamla regimens skolor, knappast i de nya skolorna.

Undervisningen bedrifves efter samma lösliga principer, hvarpå hela skolan i öfrigt är grundad. I många skolor äro lärarne opieslafvar, som tillbringa sin mesta tid ofvanpå "kangen" (en väggfast stensäng), där de vid sina lampor och opiepipor hämta krafter och "inspiration" för sitt ansträngande (!) arbete. Då de en eller ett par gånger om dagen gå ut till sina disciplar för att förhöra den gamla eller förbereda den nya läxan, äro de i en sinnesstämning långt öfver (eller under) verklighetens horisont, och eleverna få nog stundom erfara detta. Jämte det ofvannämnda arbetet ha lärarne att föreskrifva skriftecken och rätta hvad eleverna skrifvit. För öfrigt förekommer ingen direkt undervisning.

Disciplinen är i många afseenden alltför sträng, medan å andra sidan visas alltför stor slapphet. I synnerhet under läxförhören visas en fruktansvärd stränghet. Förhörandet lär tillgå på följande sätt: Eleven går fram till läraren, gör en djup bugning, öfverlämnar sin bok till honom med angifvande af hvad han skall läsa upp, vänder läraren och boken ryggen samt börjar så sitt rabblande. Går detta hackigt eller råkar eleven läsa något skriftecken orätt, så vankas stryk. Antingen får den intet ondt anande gossen ett slag af lärarens långa pipa i hufvudet, eller får han mottaga en mer rationell aga af en lång linial eller käpp. Oordentligt uppförande i eller utom skolan bestraffas sällan, såvida det ej visas mot lärarens egen person eller elevernas målsmän.

I sådana skolor som de nu beskrifna, fostras i dessa dagar tusen och åter tusen af Kinas unga söner (flickskolornas antal är i det inre af landet försvinnande litet), och under många århundraden, som gått, har en ännu större skara vid dessa "bildningshärdar" fått den bildning, hvaröfver Kina varit så stolt, och som gjort att kineserna sett ned på alla utländingar som okunniga barbarer. Dock har man småningom insett ihåligheten af den kinesiska bildningen, och Kina sträcker sig i våra dagar med begärlighet efter den västerländska kulturen, tyvärr utan att kunna skilja mellan ondt och godt, och helst vill det kinesiska folket ha den utan kristendom. Skulle då icke vi, som kommit hit för att räcka Kina det bästa, västerlandet har att gifva, med ifver taga tillfället i akt att skänka dess unga söner och döttrar en kunskap och bildning, som förmår dana dem till dugliga män och kvinnor, till medborgare i Gudsriket? Det är vår oafvisliga plikt och stora förmån. Vår mission har också under de sista 10—15 åren fått i någon mån inrikta sin verksamhet på skolarbetet. Och vi vilja nu i tankarne äfven besöka en af vår missions folkskolor.

En af vår missions skolor.

II.

På icke mindre än 7 af missionens 10 stationer finnas gosskolor, under det att flickskolor finnas på 5. Det är naturligt, att på denna korta tid missionsskolorna ej hunnit nå någon större fulländning, hvarken hvad undervisning eller skolbyggnader beträffar, men en jämförelse med de kinesiska skolorna visar dock, att de stå ett långt steg framom dessa.

En af de kanske bäst utrustade skolorna är gosskolan i Chiechow (Haichow), och vi ta oss friheten att besöka densamma. Öfver stora ingången finnes en skylt anbragt, angifvande byggnadens uppgift: "Skolan, som fostrar till sanning." Inkommen på gården varseblir man snart en stor och präktig skolsal, öfver hvars ingång den kända skoldevisen: "Herrens fruktan är vishetens begynnelse", står målad i stora, kinesiska bokstäfver. I den ljusa och luftiga skolsalen, som rymmer 30—40 elever, finner man välgjorda skolbänkar enligt svenskt mönster, försedda med fack för böcker samt en urholkning för de kinesiska penslarne o. d. Vid framväggen står en präktig kateder med bord för läraren, och ofvanför på väggen hänger en stor väggklocka. Utefter såväl lång- som kortväggarna äro upphängda kartor, djurplanscher och några taflor, som tjäna både till prydnad och undervisningsmateriel.

Undervisningen bedrifves af 2 lärare, en för det kinesiska språkets olika undervisningsgrenar och en för de västerländska ämnena. Då den förre oftast är en konfucianist, måste den andre vara kristen. Det är dessa sistnämnda lärare, som Yunchengseminariet afser att utbilda. Tyvärr ha de flesta af vår missions skolor knappast ännu haft några fullt pedagogiskt och metodiskt utbildade lärare.

De undervisningsämnen, som taga den mesta tiden i anspråk, äro kinesiska språket och kristendom. Det förra har på grund af sin svårighet att inhämta icke mindre än 12—18 timmar i veckan, under det att kristendomsundervisningen blott upptar 6 tim. i veckan. Af öfriga ämnen ha räkning, geografi samt historia i nu nämnd ordning sin plats på schemat, medan undervisning i naturkunnighet knappast kan sägas förekomma, delvis på grund af brist på lämpliga läroböcker och undervisningsmateriel. Däremot öfvas sång 2 ggr i veckan och gymnastik hvarje dag utom lördagen. Den svenska gymnastiken håller riktigt på att vinna insteg i våra missionsskolor. Det är ett nöje att se, huru väl de kinesiska gossarna kunna utföra ganska svåra rörelser, ehuru den raskhet och taktsäkerhet, som kräfves i den svenska gymnastiken, nog ligger emot den kinesiska naturen. Sång och gymnastik erbjuda en välbehöflig rekreation från det öfriga skolarbetet och äro säkerligen glädjeämnen för eleverna.

Ehuru missionens skolor i första hand upprättades för kristnas barn, ha de numer öppnat sina dörrar äfven för barn från hedniska hem. På senare åren ha de sistnämndas antal kanske växt i lika proportion med de förras. En svårighet vid intagning af elever har varit deras olikhet i ålder och förkunskaper. Så t. ex. händer, att i 1:sta klassen 6-åringen

sitter tillsammans med 20-åringen, och att de i stort sedt läsa samma läxor, eller att en, som i hedniska skolor läst, hvad som tillhör 3:dje—4:de klassernas kurser, får följa med 1:sta kl. i kristendom och i de västerländska ämnena. Dessa förhållanden göra, att man vid ett första besök i en af våra skolor tycker, att där råder oreda och ojämnhet. I de högre klasserna börjar dock mera jämnlikhet råda, ehuru naturligtvis den olika begåfningen hos eleverna där börjar starkt framträda. De mest begåfvade i den högsta klassen bruka äfven i vissa ämnen få hjälpa till med nybörjarnes undervisning.

De äldre eleverna tjänstgöra ock som ordningsmän vid matborden och i sofrummen. Äfven de kinesiska gossarne kunna hitta på pojkstreck och ha ett ganska lifligt temperament, men genom dessa ordningsmäns öfverinseende kan ett matlag på 30 gossar under ganska god ordning intaga sina måltider. Hvarje måltid föregås af bön vid de olika borden, hvart och ett afsedt för 8—10 gossar. I tur och ordningskötes serveringen af maten af 2—3 elever, jämte det att en passar på lärarne. Måltiderna intagas på bestämda tider, och likaså sker elevernas uppstigning och gående till hvila på bestämda klockslag. De äldre eleverna biträda lärarne i öfvervakande af att lagarna efterlefvas. Förutom de allmänna morgon- och aftonbönestunderna uppmanas eleverna till enskild andakt särskildt vid uppstigningen om morgonen och före sängdags. Att detta för flera af de äldre eleverna blifvit ett lifsbehof, och att många af de yngre följa de äldres föredömen, är en glädjande erfarenhet.

Tiden före klassläsningens början och efter dess slut upptages till stor del af läxläsning utom på eftermiddagarne, då i synnerhet de yngre rasa ut i munter lek. Att äfven då ett vaksamt öga och öra kräfves af lärarne är klart, då särskildt barn från hedniska hem ofta föra fula ord på tungan. — Disciplinen i våra kinesiska skolor är, tror jag, lika sträng som i de svenska skolorna, äfven om sättet för bestraffningen något skiljer sig från det svenska. Ännu har väl till endast ringa grad uppfostringsmomentet kommit in i våra skolor, delvis beroende på att det så godt som alldeles förbises i de kinesiska skolorna. Men vår kristendomsundervisning, våra andaktsstunder och skolregler syfta ju alla på att dana sanningsälskande, plikttrogna och ordningsälskande ungdomar, och har kärleken till Kristus upptändts i deras hjärtan, då har ju *vårt skolarbete fyllt sin största uppgift.* Vi ha redan sett exempel på sådana elever, och flera af våra evangelister och lärare äro just sådana, som under skoltiden lämnat sig åt Herren.

Om af våra nuvarande omkring 300 skolelever *hälften* under skoltiden blifva afgjorda för Kristus, hvilket vi på grund af gjorda erfarenheter möjligen kunde beräkna, så är ju detta en rik lön för arbetet, men äfven de öfriga ha fått en kristen fostran, som vid mognare ålder kan föra dem till hel afgörelse, och de ha för öfrigt fått en god motvikt mot de rationalistiska och materialistiska idéer, som i våra dagar bjudas de unga inom de hedniska, moderna skolorna. (Se Motts senaste bok.) Är icke *skolarbetet därför en af de viktigaste grenarna i våra dagars missionsverksamhet?* Utan tvifvel är det så, och Gud gifve, att hemlandets missionsvänner mera beaktade detsamma!

En trogen själ.

Mor Chang, en aflägsen släkting till evangelisten Chang-chi-heng, hvilken är väl bekant för våra missionsvänner, bodde i en by 30 li från Ishih missionsstation. Hon hade vid sin död sommaren 1907 varit troende öfver 20 år. Som hon var närmaste granne med familjen Chang, var hon mycket där. Af Chang och hans mor fick hon sina första intryck af sanningen. Men ej långt efter sedan ljuset hade uppgått för hennes hjärta, flyttade familjen Chang till Ping-iang-fu, och mor Chang blef lämnad allena. Vid afskedet sade Chang: "Kom ihåg, att du skall bedja hvar dag samt hålla sabbaten." Så blef hon lämnad ett helt år åt sig själf och såg hvarken någon utländing eller någon af Changs familj. "Men", sade den lilla gumman på tal härom, "Herren lämnade mig icke".

En lördagskväll efter det gångna året kom Chang tillbaka. För att pröfva den gamla låtsade han sig nog glömt, att det följande dag var söndag, samt sade: "Vi skola hyra en massa arbetare, ty vi skola skörda i morgon." Hon svarade: "Vet du då ej, att det är söndag i morgon?" Chang blef mycket glad och utbrast: "Jaså, du står fast! Då får du följa med till Ping-iang-fu och bli döpt." Den kära mor Chang hade genom att draga ett litet streck på muren för hvar dag och ett långt streck för söndagen kunnat hålla reda på dagarna. Den bön, hon dagligen brukade bedja, utgjordes af första versen i sången 51 i vår sångbok, som lyder:

Jag har synd, kan ej bli lös,
Herre Jesus fräls mig!
Ingenting att lita till,
Herre Jesus fräls mig!
Himmelske Fader, ha misskund,
Jag mig ångrar denna stund,
Stryk du ut min synd i grund.
Herre Jesus fräls mig!

Hon talade sedan gärna om denna tid, då hon varit så ensam, och hur Herren stått henne bi. "Jag visste ju så litet", sade hon en gång, "men Guds nåd var stor, så att när jag kom till Ping-iang-fu, frågade de mig ej något annat, än om jag af uppriktigt hjärta älskade Herren Jesus, och så fick jag bli döpt. Tänk, om de hade frågat efter fädernetaflorna! Då hade jag fått fara förgäfves den långa vägen ($3^1/_2$ dagsresa)". Det var först långt efter sedan hon kommit hem från sin Ping-iang-fu-resa, som Chang en dag sade till henne: "Du skall icke tillbedja förfäderna, ty det är synd." Hon blef mycket ledsen, att hon i sin stora okunnighet gjort detta och upphörde genast därmed.

Mor Chang hade många goda egenskaper, fastän hon naturligtvis icke heller saknade fel, och hon växte mycket i nåden under de sista 10 åren. Under den tid, vi voro stationerade i Yuncheng hade vi henne vid olika tillfällen i vår tjänst. De sista åren var hon den, som tog emot och samtalade med de kvinnor, hvilka kommo på besök. Hon var trogen efter det ljus, hon hade, varm och nitisk för själars frälsning. Hon hade aldrig tid med några artighetsfraser utan gick alltid rakt på sak. Sålunda kunde hon säga: "älskar du Jesus?" "Om du beder till Gud, så hör han dig, bara du är uppriktig, för det gjorde han med mig." "Tro på Jesus, så får du frid." "Afgudarna äro falska; de kunna ej hjälpa oss" o. s. v. Hon bad mycket och alltid högt. Flera gånger om dagen såg jag henne på knä. Så snart hon följt kvinnorna ut genom dörren, kröp hon upp i sin lilla bönevrå på kangen (stenbädden). En dag såg jag kocken stå utanför dörren med matbrickan. På tillfrågan, hvarför han ej gick in, svarade han: "Hon beder." När hon önskade något, talade hon alltid med Gud i bön därom. Så t. ex. var hon sjuk en vinter och hostade mycket. En kväll var hostan särdeles svår, och jag tänkte gå in till henne med litet bröstsocker, men så kom något annat emellan, och jag glömde det. Följande morgon sprang Torsten Folke in för att hälsa på henne. Hon var nämligen en stor favorit hos barnen. Hon funderade då på att be honom om en bit bröstsocker men beslöt sig för att intet säga. Så snart gossen gått ut, bad hon Gud att få litet. Efter ett par minuter gick jag in för att se, hur det var med henne och hade då med mig bröstsocker. Vid åsynen af detta utbrast hon: "Tack, käre himmelske Fader, att du alltid hör ditt svaga barns bön!" Hon talade också om, att hon sagt till Gud: "Käre himmelske Fader, du ser, hur jag ligger här och hostar. Inge frun i hjärtat att ge mig litet bröstsocker!" Denna lilla händelse blef henne sedan många gånger en borgen för att Gud hör bön äfven i småsaker.

En annan gång var hon mycket sjuk, och det såg ut, som vi ej skulle få behålla henne länge. När jag kom in en morgon, sade hon: "Jag är så lycklig, jag har sett Jesus i natt." På min förfrågan, huru han såg ut, svarade hon: "Han var så ren och vacker, så hvit som snö." Och hon sade till mig "Frukta icke!" Så blef hon åter kry men ej stark. Hon hade något, som liknade fallandesjuka, och anfallen kommo allt tätare samt gjorde henne mycket svag. Hennes son och sonhustru voro fiender till evangelium, och hon kände det så svårt att ständigt vistas hos dem. Därför fick hon ha sitt hem hos oss. När hon blef mycket klen, sände vi dock hem henne, ty kineserna vilja alltid dö i sina hem. Men då hon åter tillfrisknade, hämtade vi henne tillbaka.

Våren 1907 fingo vi taga emot vår kära vän för sista gången. Hon stannade då hos oss en lång tid, och vi hade många kära stunder tillsammans vid nådastolen. Hon hade fått det så visst från Gud, att hon snart hunnit hamnen. Med strålande ögon brukade hon säga: "Snart skall jag få se min Jesus." I Juli månad samma år gick hon segrande öfver gränsen. Vi voro den sommaren i Hoyang, så jag fick ej vara med vid hennes dödsbädd men hörde, att hon var lycklig in i det sista.

Hon var en rätt israelit, i hvilken intet svek var. Frid öfver hennes minne!

Anna Hahne.

Lamplagaren i Jokohama.

För våra unga missionsvänner.

"Ha ni några lampor, som behöva lagas? Ha ni några lampor, som behöva lagas?"

Detta rop hördes åter och åter på gatorna i Jokohama, en stor stad i Japan. Och bland de i staden bosatta européerna var det mer än en, som utbrast: "O, att den där karlen hölle sig tyst!"

Men missionärerna och de infödda kristna, som väl kände Ho Eisho, lamplagaren, hörde med glädje hans rop ljuda genom gatorna, ty de visste, att lamplagningen var endast vägen att nå ett mål, och att målet var förkunnelsen av Jesu Kristi kärlek.

Vad var det då, som gjorde den fattige lamplagaren i denna stora stad så ivrig att vinna själar? Du skall få höra hans historia.

Ho Eisho var född i Kina, men hans föräldrar dogo, medan han var helt ung, och när han sedan var fri att välja sin väg i livet, beslöt han att i Japan söka sin lycka. Flitig och driftig var han, och han hade, som han själv menade, sådan lycka med sig, att han blev ägare av både hus och tomter i Jokohama. Men så vände sig bladet. Det blev svåra tider, och Ho förlorade hela sin förmögenhet. Detta grep honom så, att han var icke långt ifrån att mista förståndet. Han slog sig nu på vandring inåt landet, gick från plats till plats, men blev till slut på grund av lidande och umbäranden så klen, att han måste återvända till Jokohama för att få vård.

Eländig, sjuk och fattig kände sig Ho i behov av något, som kunde förströ hans sinne. Och så köpte han en dag av en lumpsamlare en bok för några öre. Denna bok var en Bibel. Han läste den flitigt och blev i sitt hjärta djupt tilltalad. Att det var de kristnas bok, det visste han, och nu ville han gärna få lära känna mer av de kristnas lära. Så började han besöka de kristnas kyrka. Det dröjde ej länge, förrän Ho mottagit Jesus Kristus såsom sin Frälsare. Efter erhållen undervisning blev han också döpt och upptagen i församlingens gemenskap.

En dag sade Ho för sig själv: "Gud har tagit bort mina jordiska rikedomar för att i stället giva mig himmelska. Jag är villig att vara fattig för hans skull, men ovillkorligt vill jag få reda på något sätt att leda andra in på vägen till Kristus. Men hur skall väl jag, en fattig, ringa kines, kunna göra det här i Japan?"

Han lade fram saken inför Herren och kom till sist till den övertygelsen, att knappt något skulle ge honom så många tillfällen att förkunna evangelium som en lamplagares yrke. Ho var en hand-

lingens man. Och nu såg man honom dag efter dag vandra genom gatorna, dragande sin lilla kärra efter sig, och så hörde man honom åter och åter ropa: "Har ni någon lampa, som behöver lagas?" Än kom den ene, än den andre ut ur ett hus med en söndrig lampa. Och snart var samtalet i full gång. Ho hade en så förunderlig förmåga att föra in samtalet på livets viktigaste frågor. Ofta hände det också, att förbigående stannade för att lyssna. Och innan man visste ordet av, kunde han ha en hel liten skara omkring sig, både japaner och kineser, vilka alla med intresse lyssnade till det sköna budskap, som han så enkelt men frimodigt sökte frambära.

"Varför slår du dig inte på affärer igen?" kunde Ho ibland bli tillfrågad av personer, som kände till den ställning, han förr innehaft, och hans stora duglighet för affärslivet. Men lamplagaren hade alltid blott detta svar: "Vad hjälper det människan, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ?"

Han bodde i ett mycket tarvligt hus i den kinesiska stadsdelen i en kammare så liten, att han icke ens kunde sträcka ut sig till hela sin längd, när han gick till vila. Men fattig, som han var, behöll han dock icke för egen del allt, vad han förtjänade. Innanför sin gamla slitna rock hade han två påsar, och när han fick betalt för ett arbete, lade han alltid hälften av förtjänsten i vardera påsen. Den ena var avsedd för Herrens räkning, den andra för hans egen. Om innehållet i den senare påsen var mer, än som gick åt för hans dagliga behov, lade han även det överblivna i den andra påsen, ur hvilken han gav åt fattiga och behövande samt åt Herrens verk.

Såsom församlingsmedlem var hans hjälp ovärderlig. Sedan han läst en predikan på japanska, brukade han ofta efteråt återgiva den på kinesiska för sina egna landsmän.

Mot slutet av sitt liv blev han så sjuk, att han måste intagas på sjukhus. Och här vittnade han intill sitt sista andedrag för alla om Jesus. Vid hans jordfästning var hela kyrkan till trängsel fylld med kineser, japaner och missionärer, vilka uppriktigt sörjde den trogne, kärleksfulle lamplagaren, som nu gått att evigt vara när sin Frälsare.

Under det begravningsprocessionen tågade genom gatorna, frågades flera gånger, vems begravning det var, eftersom processionen hade så många deltagare. Och förvåningen blev stor, när det svarades, att den avlidne varit en fattig lamplagare.

Men de kristna fröjdades mitt i sin sorg, ty de visste, att nu hade deras tålige, kärleksfulle, trogne vän mottagit livets krona. Fattig inför människor hade han varit rik inför Gud.

E. M. R.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen.

Af den nyligen utsända redogörelsen för dess 56:te verksamhetsår framgår, att antalet *missionsföreningar*, som anslutit sig till Ev. Fosterlandsstiftelsen, är 314, däraf nytillkomna under året 8. *Provinsombuden* äro 850, däraf 68 prästmän, 107 skollärare, 245 landtbrukare, de öfriga tillhörande olika samhällsställningar. *Reseombud* och *öfriga predikanter*, som under kortare eller längre tider af året verkat i evangelii tjänst, hafva till antalet varit 206.

I *missionsinstitutet* å Johannelund, som afslutat sitt 50:de läsår, hafva i predikantklassen varit intagna 37 elever och i missionsklassen 11.

I Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg har undervisningen bedrifvits i 3 olika kurser. I *7-månaders kursen* för blifvande predikanter och missionärer ha 12 manl. och 10 kvinnl. elever deltagit. 5 af de manl. och 8 af de kvinnl. hoppas få utgå som missionärer.

I *8-månaders kursen* för blifvande bibelkvinnor ha 11 elever deltagit, och i *de tre 6-veckors kurserna* för föreningsledare och söndagsskollärare har elevernas antal, manl. o. kvinnl., varit 15.

De *Ungas förbund* räknar 26,400 medlemmar i 437 föreningar.

Utländsk mission har som förut bedrifvits dels i *Ostafrika*, dels i *Indien*.

I Ostafrika har Ev. Fosterlandsstiftelsen 12 hufvudstationer. Där äro anställda 15 ordinerade och 4 icke ordinerade samt 23 kvinnliga missionärer och därjämte 5 ordinerade, 74 icke ordinerade samt 10 kvinnliga infödda missionsarbetare. Församlingarna räkna 1900 medlemmar, af dem 848 nattvardsberättigade. I missionens 55 skolor undervisas 890 gossar och 371 flickor.

I Indien har missionen 16 ordinerade, 3 icke ordinerade och 36 kvinnliga missionärer samt 76 ordinerade infödda manliga och 56 infödda kvinnliga missionsarbetare. Församlingsmedlemmarnas antal var vid förlidet års slut 1,518. I missionens 33 skolor undervisas 651 gossar och 436 flickor. Söndagsskolorna besökas af 1,334 lärjungar.

Sjömansmission bedrifves i 9 utländska hamnar samt i ett flertal hamnstäder i hemlandet.

Afliden missionsvän.

Filosofie doktor *A. B. Beskow* slutade den 30 sistlidne maj ett lif rikt på verksamhet och självuppoffrande kärlek i Mästarens tjänst. För många af denna missions vänner har namnet *Axel Beskow* under många år varit ej allenast ett välbekant utan äfven ett kärt namn, vid hvilket tanken genast värmdes på grund af kännedomen om hans kärleksfulla kristliga väsende och varma nitälskan för allt, som rörde Guds rike.

Vid minnet såväl häraf som ock af det varma intresse, hvarmed han följde Svenska Missionen i Kina allt ifrån dess början, hafva vi en särskild anledning tacka Herren för den hemgångna missionsvännen och nedbedja över dem, som stå sörjande vid hans graf, särskildt denna missions medarbetare, dottern Emma Beskow, hugsvalelse från barmhärtighetens Fader och all hugsvalelses Gud.

Familjenotis.

Missionär Nils Svenson och *fröken Olga Ahlman* sammanvigdes i Chefoo den 25 juni. Göre Herren denna förbindelse till rik välsignelse för dem och för sin rikssak i Kina!

Redovisning

för till Svenska Missionen i Kina influtna hungersnödsmedel under juni 1912.

N. P., Vallåkra, kr. 40; Från Skara gm H. E. kr. 50; Finja ungdomsförening gm Th. A. 18: 35; A. H., Trelleborg, gm d:o kr. 7; Onämnda gm E. A. K., Östervallskog, kr. 4: 10; Ungdomsgrenen i Uppsala K. F. U. K. behålln. från en aftonunderhållning gm M. N. kr. 10: 50; Gm d:o kr. 138: 17; M. E., Sthlm, kr. 3; K. F. U. K., Skenninge gm A. R. kr. 15; L. E., Glemmingebro, kr. 10; Onämnd, Uppsala, gm G. G. kr. 100; K. J. N., Össjö, kr. 10; K. S., Flisby, kr. 2; Onämnd, Glemmingebro, gm F. M., kr. 20. S:a kr. 428: 12.

Kommittéen för Svenska Missionen i Kina.

Till missionshemmet

influtna gåfvor under maj och juni månader.

50 kr. fr. M. Ö., Sthlm. 10 kr. fr. G. J., Mariestad. 10 kr. fr. L. H., Sthlm. 10 kr. fr. d:o. 5 kr. fr. A. S. Ullevi. Japanskt ris fr. B. F., Sthlm; hvilstol fr. G. o. O. C., Sköfde; 9 flaskor saft o. 1 påse hvetemjöl fr. d:o; jordärtskockor o. potatis fr. L. H., Sthlm; 1/2 duss. linnehanddukar fr. A. C., Sthlm.

För *missionshemmet* (Dufbo, Sundbyberg) önskar föreståndarinnan, fru Inez Bölling, i höst en pålitlig och erfaren tjänarinna med god hälsa och van vid husjungfrusysslor. Bedjen med oss härom.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under Juni månad 1912.

N:o		Kr. Ö.
726.	1 Mos. 32: 10	50: —
727.	G. A. S., Södertelje	100: —
728.	I. F., Mullsjö	100: —
729.	H. L., Sthlm	50: —
730.	F. B. & son, Sthlm	50: —
731.	S. E., Sthlm	5: —
732.	Från fredagsmötena hos A. L., Helsingborg	142: —
733.	S. St., Sthlm	200: —
734.	Vånga mfg gm A. G. A.	50: —
735.	» » resebidrag gm d:o	15: —
736.	H. E., Vånga	10: —
737.	L. O.	10: —
738.	A. B., Sthlm	25: —
	Transport	807: —
739.	Mal. 3: 10	500: —
740.	K. F., Sthlm	200: —
741.	Ur elevernas vid Sv. Bibelinstitutets missionssparbössa gm E. B.	10: —
742.	L. H., Södertelje, gm d:o	3: 25
743.	— n. t. n.	30: —
744.	E. B., Sthlm	10: —
745.	A. J., Hedemora	10: —
746.	Daggryningen i K. M. A., resterande medel till fr. Prytz, hemresa gm R. L.	340: 27
748.	Kollekt i Mariestad gm N. H.	34: 80
749.	E. J., Ullervad	10: —
750.	J. F., d:o	5: —
751.	Behållning af kaffefäst i Ullervad	30: 50
752.	Kollekt i Rörsås	7: 80
753.	A. J., Rörsås	5: —
754.	»Annas 1-öringar»	5: —
755.	L. V., Rörsås	10: —
756.	Kollekt i Hassle gm N. H.	17: 31
757.	D:o i Sköfde gm d:o	40: 76
758.	E. J., Sjötorp	5: —
759.	M. L., Kristdala	25: —
760.	»Evighetsblommor på morbrors graf»	10: —
761.	K. G., Sthlm	10: —
763.	A. A.	10: —
765.	»Dekoration i seminariet i Skellefteå» gm V. E.	5: —
766.	»I st. f. blommor» fr. S. N., Skellefteå	5: —
767.	Syföreningen i Ragnetorps krets, Risinge, gm C. A. C., Ragnetorp	40: —
768.	Sparbössemedel fr. J. A. S., Väners-borg	25: —
769.	Ps. 34: 6, 7	10: —
770.	E. L., Messelköp, gm J. W. H., Finspång	5: —
772.	Mal. 3: 10	15: —
773.	E. E., Saltsjöbaden, gm L. F.	30: —
774.	»I min Faders händer»	500: —
775.	»Ett litet tackoffer»	15: —
776.	Från en skolklass i Uppsala gm G. G.	2: 40
777.	»Ett löfte» från H. K. gm d:o	10: —
778.	Bråbygdens jungfruförening gm Ch. M.	35: —
779.	Onämnd gm A. S.	20: —
780.	Onämnd gm d:o	1: —
781.	Kollekt i Kolbo missionshus	3: 86
782.	E. L., Bjurbäck, gm M. B.	10: —
783.	S. V., Hagalund	10: —
784.	A. G—d., Djursholm	10: —
785.	L—m, Sthlm	10: —
786.	K—n	10: —
788.	Ur L. & R:s sparbössa gm M. K.	15: —
789.	Ur E. J:s d:o gm d:o	3: 42
790.	Kollekt i Umeå gm A. B.	6: —
792.	Kollekt i Vaggeryd gm A. K.	17: 72
793.	Resebidrag från Waggeryds ungdomsförening gm d:o	6: —
794.	Kollekt i Hook, gm A. J.	15: —
795.	A. J., Hook, gm d:o	15: —
796.	Onämnd	1: 28
797.	A. A., Betlehem, Kristinehamn	5: —
798.	E. M., Sthlm	10: —
799.	Lekeryds östra mfg gm G. J., Höreda	25: —
801.	Tackoffer fr. S. T.	50: —
802.	M. T. Ett litet bidrag från en som också känner sig stå i skuld	30: —
803.	Kollekt i Byslåtterna gm F. G. D.	20: 29
804.	D:o i Kesta gm M. J.	8: 22
805.	D:o i Essgärdet gm J. J.	10: —
806.	D:o i Österplana gm P. J. P.	4: 64
807.	D:o i Mariestad gm C. O.	10: —
808.	E. J., Gössäter	50: —
809.	H. och A. L—k	100: —
810.	Behålln. av försäljn. i Bodanäs, Nässjö, gm N. H.	107: 35
811.	Resebidrag från Esperyd gm d:o	3: —
	Transport	3,421: 87

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	3,421: 87	
812.	Onämnd, Tranås, gm K. B.	10: —	
814.	A. E., Krylbo, »jubileumsoffer»	5: —	
816.	Öfverbet. af böcker gm M. N.	1: 20	
817.	Vid missionsstund i Arvika gm M. H.	10: —	
818.	Till R. Anderssons underhåll gm J. och E. R., Södertälje	600: —	
819.	Missionsmedel från Boksjön, Tärna, gm J. N.	8: 60	
820.	D. N., Lund, »Blanka pengar och 1-öringar» gm H. K.	6: 10	
822.	Missionsvänner i Fagerhult gm A. P.	15: —	
823.	Kronobäcks småskola gm A. H.	5: —	
824.	A. H., Flisby, »För försålda blomplantor»	10: —	
825.	Onämnd gm E. B., Gunnarskog	1: 50	
826.	H. R., Hjulsbro, till minne af en liten missionsvän	25: —	
827.	Hamrånge kvinnoförening gm F. P.	5: —	
828.	»Missionsvän» gm d:o	10: —	
830.	K. F. U. M., Göteborg bidrag till Andr. Ericssons underhåll	100: —	
831.	Onämnd, Glemmingebro, gm F. M.	20: —	
834.	Onämnd	1: —	
835.	L. M. F., Göteborg, till M. Nylins underhåll gm S. R.	300: —	
836.	»Tackoffer af A. G.» gm A. B., Umeå	2: —	
837.	N., Kimstad	5: —	4,562: 27

Särskilda ändamål:

747.	E. & M. T., Tranås, till barnens hem	100: —	
762.	S. T., Maspelösa, till Chang Ching Chengs underhåll	200: —	
764.	P. B. H., Malmö, till Chou Hu Kangs underhåll	27: —	
771.	Erstorps ungdomsförening till Teng Shih-tsuen's underhåll gm M. L., Finspång	100: —	
787.	M. K., Öjaby, Räppe, till ev. Chia's underhåll	70: —	
791.	Daggryningen i K. M. A. till skolan i Hoyang kr. 100: —; skolan i Ishî kr. 150: —; skolan i Honanfu kr. 150: —; skolan i Puchowfu kr. 150: —; skolan i Yuncheng kr. 150	700: —	
800.	Från vänner på söder; halfårsunderhåll till Emma Anderssons privata bibelkvinna gm S. S.	50: —	
813.	A. E., Krylbo, till barnens hem	4: 50	
815.	»Till Kinabarnen ur Ingrids sparbössa» gm M. N.	2: 29	
821.	På insamlingslista i Östersund till kapell i Chiechow gm K. A. C.	182: —	
829.	H. R., Hjulsbro, till evang. Uang Hsüins underhåll	200: —	
832.	A. och M., B—d, till evangelistverksamheten	50: —	
833.	D:o till bibel- och traktatspridning	50: —	1,735: 79

Summa under juni månad kr.	6,298: 06
Under jan. & maj månader »	36,297: 19
Under jan. & juni månader »	42,595: 25

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Tacken Herren, ty han är god, och hans nåd varar evinnerligen. Ps. 136: 1.

Kina och oplet. Från England ha anställts undersökningar, i hvad mån Kina undertryckt sårendet af vallmo, den blomma, af hvilken opium beredes. De undersökningar, som år 1910—11 gjorts i fem provinser, gifva vid handen, att i Kansu har odlingen minskats med 25 procent, i Shensi med 30, och i Yunnan med 75, medan i Shansi och Sïchuan vallmosådden så godt som alldeles upphört. Det är att lägga märke till, att den sistnämnda provinsen förr brukat förse Kina med nästan hälften af det opium, som dess befolkning förbrukat.

Om någon har Kristus i sitt hjärta, himlen för sina ögon och endast så mycket af det timliga goda, som är nödvändigt för detta lif, då hafva smärta och sorg hos denna själ så godt som ingen skottafla... Att stå i gemenskap med honom, som är Israels Herde, att vandra mycket nära honom, som är både sol och sköld, det innefattar i sig allt, hvad en fattig syndare behöfver för att vara lycklig i denna tid, tills han hinner det himmelska målet.

Hudson Taylor.

Hvad Gud har gjort.

Återblick på Svenska Missionens i Kina 25-åriga verksamhet

är titeln på en 25-årsberättelse, som missionen utgaf till årsmötet. Bokens titel angifver tydligt innehållet, som skildrar Herrens nådefulla ledning vid S. M. K:s uppkomst och utveckling intill närvarande tid. Framställningen är ägnad att skänka både undervisning och glädje åt en hvar, som fröjdas öfver att följa Herrens fotspår i händelsernas gång. Utstyrseln är tilltalande. Priset 50 öre. Boken erhålles genom rekvisition från expeditionen.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 5—10 augusti med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11,
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1912

N:r 16—17. Årg 17. 15 AUG.—1 SEPT. 1912 Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Genom lidande till seger. — Brefafdelningen. — Skolor i Kina. — Axplock. — Två vänner. — Om den sibiriska järnvägen. — Ett i Kristus Jesus. — En bland tusen. — Lifsbilder. — Ett litet barns bön. — Kina en remnad klippa. — Buketten. — Tillgångar och möjligheter. — Senaste meddelanden från Kina. — Allm. Sv. Missionskonferensen. — Tacksägelse- och böneämnen. — Rättelse. — Redovisningar. — Bokanmälan.

Genom lidande till seger.*

Två sanningar grepo mitt hjärta under åhörande af missionär Aug. Bergs föredrag. Den första var denna: "*Fader, jag vill*". Den andra: "De som stå bakom själfva stridslinjen, få fröjdas öfver att de räknas lika med dem, som äro i fronten". Jag läste nyligen om en engelsman, som nere i Sydafrika träffade en gammal soldat med medalj på bröstet. "Ni har väl", frågade han, "varit med i många bataljer?" "Nej", svarade soldaten, "jag har aldrig varit med i fronten, blott i trossen". "Hvad gjorde ni då där?" "Jag skaffade fram förråd åt de stridande."

Den största af alla medaljer är den, som Herren en gång skall utdela, när han till de sina säger: "Väl gjordt, du gode och trogne tjänare! Öfver en ringa ting har du varit trogen. Gå in i din Herres glädje."

Jag vill nu öfvergå till att påpeka några bibelord, som Herren gifvit mig för denna stund.

I Ps. 110: 1 ff. läsa vi: "Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall. Din makts spira skall Herren utsträcka från Sion; var rådande midt ibland dina fiender. Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens sköte."

Må vi först stanna vid de orden: "Din makts spira skall Herren utsträcka från Sion." Härmed menas icke blott berget Sion, som ligger däruppe bland Jerusalems kullar, utan först och främst det lefvande Sion, som, i stort sedt, är Guds församling öfver hela jorden, men som också är den enskilde troendes hjärta. Ty det heter ju, att han, som bor i höjden och i helgedomen, bor äfven när den, som har en bedröfvad och förkrossad ande. Från detta andliga Sion skall Herrens makts spira utsträckas. Denna tanke bör uppmuntra hvar och en, som har Jesus Kristus boende i sitt hjärta.

Vidare se vi, att när fråga är om mobilisering af Guds här, då kommer *hans folk villigt*.

Må vi inför detta ord allvarligt fråga oss: "Herre, äro äfven *vi villiga* att komma?" Jag tänker, att vi i detta hänseende hafva mycket att bedja om förlåtelse för, men ock att denna Kristi himmelsfärdsdag skall öka hoppets tillförsikt och glädje i våra själar, så att det ibland oss skall blifva mer villighet och frivillighet.

Vidare möter oss i texten ett profetiskt uttalande, som synbarligen håller på att gå i fullbordan i våra dagar, och det är detta: "I helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens sköte." Det har aldrig förr gifvits en tidpunkt, då så stora skaror unga män och kvinnor ställt sig i Guds här.

Då konung David uttalade denna profetia, som sträckte sig så långt in i framtiden, hade han aldrig själf fått se, hvad vi nu skåda: dessa stora ungdomsskaror, som ställa upp sig till strid för Kristi rike.

Men hurudan är deras rustning? Jo, de äro klädda *i helig skrud*. Vi fråga: "Hvilken är den

* Efter anteckningar vid ett föredrag af godsägaren Joh. Hedengren i Betesda kyrka under S. M. K:s 25:e årsmöte.

segerrike i Guds här?" och svaret blir, både när det gäller gammal och ung: "Det är den *helige*, som segrar."

Men vi vilja betrakta ännu en sida af saken. Denne segerrike Konung, Jesus Kristus, säger om sig själf, medan han går här på jorden: "Räfvarna hafva kulor och fåglarna nästen, men Människosonen har intet, hvaremot han kan luta sitt hufvud." Må vi ej blifva förbryllade af sådant och tänka: Det går icke framåt, därför att själfva fältherren har det trångt och svårt! Nej, det är något gemensamt för alla stora härförare, att de få slita ondt under stridens dagar. I Ebr. 12:e kapitel uppmanas vi att se och tänka på Jesus, som i stället för den glädje, som förelåg honom, led korset och aktade icke smälek.

Men det tillägges, *att han nu sitter på Fadrens högra sida.* Vägen till denna upphöjda plats går öfver Golgata, genom smälek, lidande och död. Det var Jesu Kristi väg, och någon annan väg till sann framgång finns icke heller för en Jesu lärjunge.

Vid tanken på denna stora högtidsdag hafva dessa böneord ofta kommit i mina tankar: "*Tillkomme ditt rike!*" De borde vara mottot för hela vår samvaro, ty det är Jesu Kristi bön. Han har själf lagt den i vår mun.

Vi vilja ytterligare anföra några bibelställen, som tala om Jesu Kristi makt och seger.

I Daniels 7:de kapitel berättas, huru profeten i en syn såg någon, liknande en människoson, som kom på himmelens skyar och blef förd fram till den Gamle af dagar. Åt denne människoson gafs välde, rike och ära. Alla folk, stammar och tungomål måste tjäna honom. Profetian säger uttryckligen, att "*hans rike icke skall förstöras*".

Sådan är Kristi rikes framtid.

Om vi på denna jubilei-dag skulle fråga oss: Hurudan framtid har då missionen och särskildt vår Svenska Mission i Kina? så blir svaret: Om den är sin Herre Jesus Kristus trogen, så har den samma ljusa framtid, som Kristi rike i stort sedt har. Med afseende på detta läste vi nyss: "*Alla folk* och *stammar* och *tungomål måste tjäna honom.*"

Så kan icke sägas om någon annan furste eller något annat rike, ty äfven de fastast grundade välden på jorden skaka stundom ända ned i sina grundvalar.

Detta erfara vi nogsamt, äfven om vi blott flyktigt följa världshändelsernas gång.

Endast om Jesu Kristi rike kan sägas det nyss anförda ordet: det *skall icke* förstöras. I Daniels 6:te kap. lägger Guds Ande ett ännu kraftigare ord i den hedniske fursten Darii mun: Det "*kan icke förstöras*".

Men vägen till makt, välde och seger går, som nyss är sagdt, äfven för Kristi rike genom kamp, lidande och död.

Sådant har det gemensamt med jordiska välden. Ni minnas t. ex. från historien, huru man under slaget vid Lützen fick se Gustaf Adolfs häst utan ryttare. Gick det rike, som denne konung kämpade för, under, därför att han själf stupade? Nej hans död blef i stället signalen till ärofulla segrar. Vi minnas den stora sjöhjälten Nelson. Månne England gick under, därför att denne modige man gaf sitt lif vid Trafalgar?

I Uppenb. 11: 15 profeteras om en tid, då "*världens riken hafva blifvit vår Herres och hans smordes*".

Samme Johannes säger om sin egen tid: "*Hela världen ligger i den ondes våld.*" Det är ett väldigt steg af framgång och seger för vår Herre Kristus mellan dessa bägge uttalanden.

Ett närmare skärskådande af Uppenbarelsebokens profetia visar oss, att den tidpunkt, då Gud på ett särskildt sätt börjar lägga världen till Kristi fötter, inträffar, då den 7:e ängeln basunar.

Det är de stora straffdomarnes tid, och vi måste bäfva vid tanken på allt det ve, som då skall öfvergå Guds motståndare och fiender. Men vi kunna trösta oss därmed, att den, som befunnits värdig att bryta inseglen till alla dessa Guds domar, är ingen annan än han, som kallas *Guds Lamm,* och som gaf sitt lif till världens återlösning.

Men ännu varar nådens tidsålder, och Gud vill, att vi genom evangelium, detta glada budskap, skola lägga så många som möjligt under Kristi milda spira.

Han ropar till oss: "Mig är gifven *all makt.*"

"Gören därför *alla folk* till lärjungar."

"Prediken evangelium för *hela skapelsen.*"

"Varen mina vittnen *intill jordens yttersta ändar.*"

Vi behöfva skynda, innan Guds straffdomar bryta löst öfver världen.

Uppenb. 12 kap. upprullar en ny tafla. Den målar för oss ärkeängeln Mikaels och hans härskarors seger öfver satan, som jämte sina änglar nedkastas från de himmelska regionerna, hvarest han dag och natt anklagat Guds utkorade.

Men det säges oss tydligt, att segern vanns *i kraft af Jesu blod* och för deras vittnesbörds ords skull, *som ej älska sitt lif intill döden.*

En annan väldig seger skildras i 19:de kap. af samma Uppenb. bok.

Ryttaren på den hvita hästen slår folken med sin muns svärd och styr dem med järnspira.

På sin mantel och sin länd bär han det impo-

nerande namnet: "Konungars Konung och herrars Herre." Han bär äfven ett annat namn, nämligen "Guds ord". Detta Guds ord är det, som segerrikt går fram genom världen, *men "dess mantel är doppad i blod!"*

Åter och åter upprepas det: *Genom lidande till seger.*

Men slutligen griper Guds allmakt helt in.

En enda ängels kraft och en enda himmelsk kedjas styrka äro tillräckliga att helt binda Satan. Efter tusen år släppes han dock ånyo lös och mobiliserar nu alla jordens mot Gud fientliga skaror för att söka i ett väldigt slag krossa alla de heliga samt intaga deras läger och stad.

Då låter den Allsmäktige eld falla från himmelen och förgör motståndarne; djäfvulen själf kastas i eld- och svafvelsjön. Herren Gud intager sin allmakts tron.

Hånfulla bespottare skola säga oss, att sådana profetior aldrig skola gå i fullbordan.

Allt, mena de, skall förblifva, som det är, och Gud kan ej infria sina löften eller uppfylla sina förutsägelser.

Här möter oss dock ingalunda försummelse eller vanmakt från Guds sida. Det är i stället Guds outgrundliga, ofattliga kärlek, som så länge triumferat öfver hans allmakt. Han, som är kärleken, *hoppas allting* samt vill, att alla människor skola omvända och bättra sig.

För den skull skjuter han undan sina straffdomar till det yttersta och ropar till sina vittnen:

"Gån ut i *hela världen* och prediken evangelium *för hela skapelsen!*"

Yuncheng, 27 maj 1912.

Jag har haft en mycket arbetsam vecka. De besökande ha varit många. Vidare har jag måst skrifva bref, hålla möten och samla utställningsföremål för missionskonferensen i Stockholm instundande september.

I går, söndag, hade vi goda möten. Omkring 60 personer bevistade middagsgudstjänsten. O, att vi hade tro till att i Jesu namn begära seger öfver satans härar och alla deras stämplingar mot Gud och hans folk!

I går e. m. gafs mig ett utmärkt tillfälle att predika evangelium i militärguvernörens läger. Soldaterna hade formerat "fyrkant", och officerarna voro närvarande. Böcker utdelades såväl till befäl som manskap, och jag talade till dem omkring 15 minuter. När jag ville sluta, bådo officerarna mig fortsätta. Må Herren välsigna, hvad som här blef sådt!

Jag hade tänkt resa till Tungchow i morgon.

General Ch'en-pei-seng, som har sitt hufvudkvarter där nära intill vår missionsstation och i går afton återvände dit med sina trupper, har utan någon min begäran här kvarlämnat en militäreskort för min räkning. Emellertid hafva i dag oväntade händelser inträffat, som föranledt mig att uppskjuta resan.

Iang-lao-san, hvilken man jag omnämnde i mitt förra bref med anledning af att han under general Ch'ens öfverbefäl medverkat vid Yunchengs intagande af de revolutionära, är en ryktbar ko-lao-hueichef, d. v. s. anförare för de antidynastiska röfvarligor, som arbetat på mandsjuväldets störtande. Han hade 800 man under sitt befäl, då han slöt sig till general Ch'en. Iang har på senaste tiden sökt draga till sig anhängare både från Honan och annorstädes för att kunna bilda en stor "hunghan"-armé (såsom dessa fribytarskaror sedan revolutionens utbrott benämnas) och med den tillvälla sig makten i Yuncheng.

Dussintals af Iang's budbärare hafva infångats af den truppstyrka, som bevakat öfvergången af Gula floden vid Mao-chin, hvarför säkra bevis finnas för hans planer. I går afton kom bevakningen från Mao-chin hit med begäran till militärguvernören Uen, att Iang måtte fängslas eller dödas, men Uen vågade ej taga på sig ansvaret för följderna af ett sådant steg. Då emellertid general Ch'en samma kväll stod färdig att återvända till Shensi, anmodade han Iang att med sitt folk följa honom dit. Denne gjorde undanflykter men förklarade sig villig att eskortera Ch'en till Chiehchow (40 li) och lofvade att om några dagar komma efter med hela sin styrka.

I dag på morgonen sändes ofvannämnda bevakningsstyrka till Iang's läger med begäran, att hans soldater skulle utlämna sina vapen. General Ch'en sände samtidigt från Chiehchow 40 ryttare för att gifva eftertryck åt sin order, att de två kvarlämnade kompanierna af Iangs folk skulle komma efter till Shensi. Nu uppstod det en strid, under hvilken 10 man af Iangs män dödades eller sårades. På den andra sidan blef endast en sårad, ehuru svårt. Jag har nyss förbundit honom, men sannolikt kommer han icke att lefva länge. I e. m. har striden åter begynt och har nu pågått hela aftonen.

Maj 28. Hela natten har gevärselden fortsatts. Den aftog vid 7-tiden på morgonen, då rebellerna fördrefvos från värdshuset och ur templet utanför västra stadsporten. Det sistnämnda uppbrändes, och rebellernas sista tillflykt var nu det stora vackra klubbhuset i västra förstaden. De gjorde likväl endast svagt motstånd. Tvåhundra rebeller lära ha fallit i striden, och de öfriga ha flytt. Det säges, att denna sak nu fått ett slut. Det hela synes hafva varit en skicklig strategisk manöver, som från kinesisk synpunkt ingifver stort förtroende för general Ch'en's fältherretalang.

Maj 29. Senaste underrättelser meddela, att Iang ännu är på fri fot, och sannolikt få vi snart åter höra af honom.

Mina patienter hafva kommit. Tio af dem äro svårt sårade och måste intagas på stationen. De öfriga, uppgående till ett dussin, hafva endast smärre sår. Mina instrument utgöras af några få, som Blom lämnat till sin evangelist.

Maj 30. Vi hafva haft två arbetsamma dagar, särskildt den första, då vi af kinesisk materiel måste bereda antiseptiska omslag och förband. Vårt hospital är inrymdt i två stora, luftiga rum och ett mindre samt anordnadt i stor stil. De patienter, som ej behöfva bo här, erhålla i gästrummet numrerade biljetter och få därefter gå in i kapellet, där två evangelister tura om att predika och sälja böcker. När klockan ringer, komma dessa patienter i den ordning, deras biljettnummer utvisar, in i operationsrummet, där jag, biträdd af två utbildade medhjälpare, från kl. 9 till 11 f. m. är sysselsatt med deras behandling. Efter intagande af en kopp godt "svenskt" kaffe, fortsätta vi med de i hospitalet boende patienterna. Att striden varit het, kan man se af de förskräckliga sår i hufvud och ansikte, som svärdshuggen tillfogat några af dessa män. På andra hafva gevärskulor gått rätt igenom bröstet, men de äro likväl vid lif. En har fått en kula i magen men synes ändock kunna smälta maten.

Det är rörande att se deras tacksamhet för den hjälp, de få. På morgnarne kl. 7.15 håller jag en särskild andaktsstund i hospitalet, då jag söker göra Herren Jesus känd för dessa patienter och deras vårdare.

Maj 31. När jag i dag var sysselsatt med de sårade, kommo soldater springande och bådo mig genast gå till militärguvernören, hvilken oafsiktligt blifvit skjuten med en revolver i underlifvet. När jag kom, tog han min hand och såg så bedjande på mig. Kulan hade gått in genom en del af hans kropp, men icke djupt. Hans stab var ifrig att få veta, om hans lif vore i fara. Sedan jag behandlat såret, sade jag till dem: "Låtom oss bedja till den allsmäktige Guden, som har lif och död i sin hand!" De knäböjde då alla, medan jag stod midt ibland dem och bad. O, att Herren kunde finna väg till dessa mäns hjärtan!

Det vore nog en glädje för lang, om Uen dog, men för staden och denna del af landet blefve det anledning till nya oroligheter. Vi bedja, att Herren må handla i nåd och barmhärtighet.

Juni 1. Vi vänta på kloroform för att kunna göra två amputationer, och möjligen kommer en läkare från Pingyangfu hit. Jag är mycket trött. Må Herren få någon frukt af detta arbete!

En budbärare från min station, Tungchowfu, har anländt. Då han visste, att jag ämnade mig dit, begaf han sig öfver Gula floden för att möta mig i Puchow, och när han ej träffade mig där samt hörde vilda rykten om förhållandena i Yuncheng, fortsatte han ända hit. Han berättar, att 900 soldater inkvarterat sig i vår gosskolas lokaler i Tungchow. Då de icke blefvo insläppta genom porten, gingo de öfver muren och slogo sönder låset till porten. Emellertid hafva de ej trängt in i de andra gårdarna på stationen. Saken har af vår lärare, Tung, blifvit anmäld för myndigheterna i Sianfu. För öfrigt tycks det vara ganska lugnt i Shensi.

I ett senare anländt bref, skrifvet till en nära stående vän, söndagsaftonen den 16 juni, skrifver samme broder:

Jag måste nu berätta om den sköna afslutningen på min vistelse här i Yuncheng (räckte en månad). Jag hade fått ett budskap af Herren, så att jag själf var fattad och kände, att jag kunde med glädje vittna om Herren Jesus. Kapellet var alldeles fullt på manssidan, så att man satt t. o. m. på kangen — flera af militärguvernörens stab, som jag inbjudit voro också närvarande. På kvinnosidan var det 30 utom några barn. Hade efter predikan ett godt samtal i gästrummet med de ofvannämnda herrarna.

Sedan jag efter middagen hvilat en stund samt gjort litet af hvarje, tillbragte jag resten af e. m. hos mina patienter, soldaterna. Det är så roligt med dem. De äro vilda sällar, somliga af dem, men ha uppfört sig utmärkt aktningsfullt och väl hos oss. Deras tacksamhet är stor; somliga af dem voro också ganska illa tilltygade.

Officeren, som af våda blef skjuten i benet, är en mycket snäll ung man, som förut hört evangelium i Taiyuenfu. Han sade i e. m på därom gjord fråga, att han ville bli en kristen. Han bad själf tillsammans med mig, bekände sina synder och bad om förlåtelse i Jesu namn. Det kändes godt med honom. Han har förut läst några af våra kristliga böcker. Ack, att han finge riktigt syn på frälsningen i Kristus!

Jag höll just på att bedja med några soldater, då någon kallade ut mig. En dragon hade kommit från guvernören med en stor, präktig häst med utländsk sadel och dito betsel såsom en gåfva åt mig. Jag nästan häpnade, ty jag hade så godt som uppgifvit tanken på att nu kunna få en god häst. Jag hade nämligen profridit flera med tanke på att möjligen köpa en, men kasserat alla. Denna är en af de största kinesiska hästar, jag sett, och en god trafvare. När min officer fick höra detta, sände han mig genast i present sin vackra hästviska (tjänstgör i stället för spö om somrarna). Just då kom en af hans vagnar förbi, lastad med kraftfoder för hans hästar, inkvarterade på annat ställe i staden. Genast tog hans betjänt af ett förråd åt mig. Sålunda fick jag äfven gräs, ärter och kli för min pålle utan ringaste besvär och kostnad. Så god Gud är! Ack, att vi alltid först sökte hans rike och hans rättfärdighet!

Må nu Herren gifva en god resa och ett gladt återseende af vännerna i Tungchowfu! Det skall bli roligt komma hem. Om man bara inte hörde så många rykten! Vi mötas dagligen inför Herren.

Din Hugo.

* * *

Chefoo den 3 juli 1912.

Älskade missionsvänner!

Så har då den glädjen beredts mig att ännu en gång från detta land få tillskrifva eder. Det var den 29 maj, jag med ångf. Bore lämnade Stockholm.

Jag förbigår afskedsstunden. Någon har sagt, att afskedsstunder äro rannsakningsstunder. Af erfarenhet kan jag intyga, att så är förhållandet. Man känner sig förödmjukad öfver all den kärlek och vänskap, som lägges i dagen, och frågar sig själf: "Hvad är jag, och hvad har jag gjort, att jag bevisas så mycken kärlek?" Det återstår intet annat än att taga allt som nådesbevis ur Guds hand, och sådana får man ej vara för god att hålla tillgodo med. I Petersburg nödgades jag göra ett tre dagars ofrivilligt uppehåll, men sedan bar det af, natt och dag, genom Ryssland, Sibirien, Mongoliet, Mandsjuriet och en del af Kina, tills jag på den adertonde dagen anlände till Tientsin. Efter några dagars uppehåll där fortsatte jag resan till Chefoo, hvarest jag nu befinner mig. Dagen efter min ankomst hit ägde syskonen Olga Ahlmans och Nils Svensons bröllop rum. Vigselförrättare var generalkonsul Hultman.

Jag hoppas att snart nog kunna få återvända till fältet i sällskap med ett par af bröderna. Just nu afrådde generalkonsuln från återresa på grund af den politiska oron i Peking med anledning af premierministerns Tang Shao I's hastiga öfvergifvande af sin post och det till följd däraf uppkomna virrvarret. Här växla ryktena dag från dag, och man tänker ovillkorligen på Predikarens ord: "Den som aktar på väder, han får aldrig så, och den som ser på molnen, han får aldrig skörda." Man må ej förtycka våra myndigheter deras försiktighet, men man må ej heller undra på, att missionärerna, som så väl känna till folket och som veta, hvad som nu står på spel för den kristna församlingen, längta tillbaka till sitt arbete så fort som möjligt.

Broder Hugo Linder är för närvarande i Tungchowfu. Han kom lagom till Yuncheng för att kunna ägna de sårade där en välbehöflig vård. Några af syskonen hafva rest till Chikungshan, och syster Emma Anderson tillbringar hettiden på Kuling.

Under en veckas tid hafva Mr S. D. Gordon och Mr W. Sloan haft bibelstudier för fördjupande af det andliga lifvet. De ämna i sommar besöka alla sanatorierna i Kina för att på så sätt tjäna de heliga.

Syskonen Carlén äro nu ibland oss. Jag tror, att de känna sig hemma med oss.

Till sist ber jag att på detta sätt få framföra ett hjärtligt tack för all kärlek och vänskap, som i så rikt mått kom mig till del under min vistelse hemma. "Jag kan icke räkna dem alla, de prof på Guds godhet jag rönt", och "Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek, I hafven visat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem".

Eder varmt tillgifne
August Berg.

* * *

Chefoo 16 juli 1912.

Kära missionsvänner!

Vistelsen i hungersnödsdistriktet blef ej alldeles utan efterspel för några af oss utländingar. Två angrepos af tyfus och minst fyra af tyfoid, och bland dessa senare var jag en. Den ene tyfuspatienten dog; han blef ej omhändertagen från början, trots det att han hade en äldre läkare till arbetskamrat. För min egen del spelade en liten händelse stor roll — en af dessa små tilldragelser, som den tanklöse kallar slump, men som i själfva verket äro klara bevis på Herrens omsorg om de sina. Min kamrat hade begifvit sig in till staden, ett par dagars resa från oss, för att hämta 14 båtlaster säd och genom sin närvaro ombord hålla tjufvar på afstånd. Vid sin hemresa fick han med sig en trälåda med silfverdollars, afsedda att användas på en af våra grannstationer. Doktor Woods, som hade ledningen om hand, måste emellertid ändra planer beträffande penningarna; och i tanke att kunna hinna upp och återföra dessa hyrde han en båt och satte efter min kamrat. Men det lyckades ej så bra och först efter ett par timmar efter spannmålens ankomst nådde han fram till var station. Där var jag då sjuk, såsom jag trodde ej särskildt allvarligt. Men doktorn förstod saken bättre och tog mig nästa morgon med på sin båt till presbyterianska missionens sjukhus i Tsingkiangpu och lät mig där få den bästa tänkbara vård. Efter en tid började en så snabb förbättring inträda, att både läkaren och sjuksköterskan förvånade sig.

"Det här kan endast förklaras såsom svar på bön. Ni måste ha många vänner, som bedja för er", sade de. Ett varmt tack till hvar och en, som var med i ringen af förebedjande vänner! Hållen på att bedja, att jag blir *fullt* återställd!

Efter fem veckor ansågs jag stark nog att återvända till Chefoo. Efter en god färd — via Shanghai — med järnväg och ångbåt fick jag i medio af juni åter glädjen att sammanträffa med de svenska syskonen i "Marmorpalatset". De voro ju ej så många; men ringen vidgades något undan för undan. Först kom Josef Olsson tillbaka från hungersnödsdistriktet, senare också Nils Svensson. Så hade vi glädjen mottaga syskonen Carlén, och två dagar senare, själfva midsommardagen, August Berg.

Den sistnämnde kom just lagom för att närvara vid Nils Svenssons och Olga Ahlmans bröllop den 25 juni. Enär vår ende svenska präst på fältet, Teodor Sandberg, f. n. är i Sverige, måste vigseln förrättas af generalkonsul Hultman i Shanghai. Vänlig och tillmötesgående som vanligt, hade denne medgifvit, att ceremonien finge försiggå under det uppehåll, som han under en tjänsteresa gjorde i Chefoo. Kl. 11 f. m. kom han hitut till oss, och efter en kort stund voro vi alla samlade i den med blommor och grönt prydda salongen. Det hela liknade mest en familjefest, ty på grund af det begränsade utrymmet hade vi blott tre engeslka gäster. Sedan konsuln efter uppläsning af ett protokoll och framställning af de sedvanliga frågorna förklarat äktenskapet ingånget, framträdde August Berg och talade om familjealtaret med utgång från orden: "Och Noa byggde ett altare åt Herren."

Gratulationer, bröllopsmiddag, sällskaplig samvaro och kaffe ute i det gröna, och så var den lilla festen slut. Nog tänkte kanske några af oss nord-

bor med en viss längtan nu i midsommartid på hemlandet med dess "bugande björkar och blommande hägg"; men vi hade ju i stället härute de många granatäppleträden med sina praktfulla röda blommor rundt omkring oss, och några af Nord-Kinas lummiga träd gåfvo skugga mot en sol, som brände hetare än i Sverige.

När så bröllopet var till ända, hade vi tillfälle att närvara vid de möten, som under en veckas tid höllos af S. D. Gordon och W. B. Sloan, ledaren af Kina Inland Missionen i England. Den förre sökte göra Jesu bild mera lefvande och hans älskande hjärtelag mera verkligt för oss. Den senare ville genom en serie bibelläsningar framhålla, hvad det innebär, att Gud, Jesu fader och ärans Gud, älskar oss och vill använda oss för utförande af sina planer. Näst Gud är intet så viktigt som vårt arbete; men för att utföra detta rätt behöfva vi genom mera umgänge med Herren förvandlas och varda lika hans Sons bild.

Med hjärtliga hälsningar

Eder
Malte Ringberg.

* * *

Ur bref till enskilda vänner meddela vi några utdrag.

Fröken Maria Petterson skrifver:

"Från Sinanhsien har jag fått ett sorgebud. Vår vän Feng Uin-Shan är icke mer här på jorden. Det blir saknad för oss, som närmast kände honom. Jag minns så väl, då vi år 1900 hämtades af boxarne från Fengs hem, huru vi med familjen samlades i den inre grottan och sjöngo: 'I himmelen finns ingen sorg'. Feng blef den förste af vår lilla skara, som fick smaka glädjen hos Herren. Han önskade bli begrafven på missionens kyrkogård. Där hvilar hans förut aflidne lille son."

Broder O. Carlén skrifver från Chefoo den 23 juni bland annat:

"I går morse strax innan båten lade till i Chefoos hamn öppnade jag "Dagens lösen" och där stod: "Frukta icke, ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger Herren." Jer. 1: 8. Gud känner och ser, hvad oss göres behof och utdelar sin spis i rätt tid.

Vår resa har i allo gått bra, ingen svår sjögång, och värmen har endast under en veckas tid varit tryckande. Det har känts godt för mig att få hvila ut efter arbetet, som under sista tiden varit rätt ansträngande. Jag är dock så innerligt tacksam till Herren för den tid, jag fått resa omkring i det för mig så kära Västergötland och ej minst för den tid, jag fick tjäna Mästaren ibland vännerna i S. Det kändes djupt att skiljas från dem. På morgonen, då vi reste, var en hel skara nere vid tåget. Jag ser ännu de gamla med de grå håren stå där. Skola vi väl åter mötas? Jo, Gud vare lof, om ej här så högre upp, där vi aldrig mera skiljas. 'Ack saliga hopp, som förgyller vår utsikt kring dalar och höjd'."

* * *

Somliga af våra syskon hafva under hettiden lämnat Chefoo och vistas på andra platser. Fröken Emma Andersson bor på Svenska Missionsförbundets hem på Kuling. På Fröken Buréns hvilohem på Chikongshan i Honan, vistas fru M. Linder, fröken A. Rosenius och br. Josef Olsson. I Chefoo äro syskonen Andersons, Svenssons, M. Ringberg, D. Landin, G. Halldorf. Fröken Maria Petterson och fru Carlén ämnade resa till Chikongshan.

Skolor i Kina.

III.

Af D. Landin.

En framtidsbild.

Låtom oss nu i inbillningen försätta oss ett stycke fram i tiden för att taga i betraktande förverkligandet af en af vår missions skolplaner. Hur gärna såge vi ej, att detta stycke blott omfattade några få år.

Vi komma till en utstation, liggande några mil från hufvudstationen. På en af de större bygatorna observera vi en skylt med ordet "Evangeliesalen" i stora kinesiska bokstäfver. Vi glädja oss åt att se, att så långt från missionsstationen en liten skara af män och kvinnor finnas, som vilja tillbedja den sanne Guden. Vi inträda och finna en liten trång gård, vid hvars bakre ända kapellet är beläget. Men hvad nu? Hörs inte ett sorl som af en skara skolbarn? Jo, visst. Inom "Evangeliesalens" område finnes också en "evangelisk skola", som förestås af en från vårt seminarium utexaminerad lärare. Han kommer oss till mötes jämte sina 15—20 lärjungar. Sedan han själf gjort en djup bugning, göra alla gossarna likaledes, hvarjämte de ropa sitt "frid"!

Vi samtala med läraren och få då veta, att skolan är blott en af de många småskolor, som missionen upprättat vid de större utstationerna; och att den är afsedd för mindre barn. Flertalet af dessa äro blott om dagarna i skolan och återvända om kvällarna till sina hem. När de efter 2—3 års läsning afslutat kursen i byskolan, anses de stora nog att kunna lämna mor och far och bege sig till storskolan på missionsstationen, där den utländska missionären jämte 2—3 kinesiska lärare undervisa.

På vår fråga om skolarbetet berättar han, att svårigheterna att få eleverna att komma till skolan punktligt till stor del upphört, dels därför att flera af de kristna skaffat sig klockor, dels därför att skolans stora ringklocka kallar de närmast boende. — Undervisningen omfattar mest modersmålet och kristendom samt litet räkning. Den grundlighet, hvarmed undervisningen bedrifves, den ordning och disciplin, som råda i skolan, har förskaffat den godt anseende i byn. Flera hedniska föräldrar sända därför sina barn till den kristna skolan i stället för till statens hedniska skola. Att detta kan bli af betydelse för kristendomens spridande till månget hem, dit den eljest ej skulle komma, är ju uppenbart.

Hvarje morgon och afton, berättade läraren vidare, hållas andaktsstunder, till hvilka äfven flera af byns kristna komma, och på söndagarna vid de stora allmänna gudstjänsterna samlas ganska stora skaror af både kristna och icke kristna. Friska barnaröster stämma in i de gamlas med skrofliga stämmor sjungna lofsånger till Guds ära och locka in ännu flera utomstående. Genom upprättandet af byskolan, säger han slutligen, har en ny ande kommit in bland bybefolkningen, både den kristna och den hedniska, en villighetens ande att komma till "Herrens gårdar"!

Men vi ha glömt att se på skolsalen. Denna är ganska liten, och skolbänkarna äro icke fullt så väl gjorda som skolans på hufvudstationen. Men ljust och trefligt är rummet, och nödiga undervisningsmateriel saknas ej, hvarför skolan nog i flera hänseenden står framom den hedniska i samma by. Som de flesta eleverna sofva och äta i sina hem, äro elevernas sof- och matsalar smått tilltagna. En rymlig skolgård finnes dock för gymnastik och lek.

Sedan vi gjort "ronden", lämna vi skolan med ett varmt tack till Gud, som gifvit vår mission krafter och medel till att så utveckla sin skolverksamhet, och vårt tack vänder sig ock till hemlandets missionsvänner, som så kraftigt understödt oss.

Ja, sådan är framtidsbilden! Skall den bli verklighet? Det beror kanske till stor del på *din insats*, käre läsare. Här behöfves *trons bön*, här behöfvas *af Gud utrustade lärare och lärarinnor*, och icke minst *af Herren helgade penningemedel*. Hvad är du villig att sätta in i Herrens arbete?

Axplock.

Den republikanska regeringen i Kina har tagit itu med afskaffande af många missbruk. År 1899 hade de katolska genomdrifvit, att hvarje katolsk präst skulle ha en prefekts rang och hvarje biskop vara jämbördig med en vicekonung. Detta hade till följd, att många tvifvelaktiga element slöto sig till den katolska kyrkan. Det vore nämligen bra, menade man, att åtnjuta den prästerlige prefektens eller biskoplige vicekonungens skydd. Denna de katolskas maktlystnad framkallade till stor del boxarupproret år 1900. Den nya regeringen har nu gjort slut på detta ofog, i det den fråntagit de katolska andliga de "knappar", som betecknade deras värdighet. Detta vill med andra ord säga, att 1100 romersk-katolska präster och 46 biskopar åter blifvit likställda med vanliga människor. Och öfver detta har man all anledning att glädja sig. De protestantiska missionärerna blefvo år 1899 tillbjudna de "knappar", som de katolska tilltvingat sig, men afböjde detta tillbud och besparade sig därigenom en stor förödmjukelse.

I Kina arbeta 4,628 missionärer med 13,679 infödda medhjälpare på 4,981 stationer. Antalet kristna ökades förlidet år trots de ogynnsamma yttre förhållandena med 9,181. Hela antalet infödda kristna i Kina beräknas uppgå till 287,809.

Två vänner.

Genom en katolsk präst, som någon tid uppehållit sig i Hotsin i provinsen Shansi, hade fru Hå fått höra litet om den katolska läran. Full af längtan att äga ett hopp för evigheten hade hon omfattat det lilla, som nämnde präst lärt henne. En bön till jungfru Maria, och så tron, att hon genom själftortyr skulle försona sin synd, var den behållning, hon hade af den katolska lärofaderns undervisning.

Prästen blef utdrifven från staden, men den efter försoning längtande kvinnan fortsatte att bedja sin bön till jungfrun samt att gissla sin bara rygg med en af läderremmar flätad piska.

År gingo, och hon befann sig ännu i mörker. Ingen hade kommit till henne med budskapet om Jesus. Hon hade lyckats öfvertala sin man att också tortera sig själf och bedja den bön, som hon fått lära. En grannkvinna, fru Liu, hade hon också vunnit för sin nya tro. Ehuru fru Liu icke var så ifrig som hon i sin späkning, voro dessa två kvinnor de bästa vänner.

Fru Hå var barnlös och hade därför mer tid för sina religiösa intressen. Ofta sved hennes rygg efter de hårda piskslagen. Men detta oaktadt erfor hon intet af det som hon längtade efter. Att frid och försoning vinnas endast genom Jesu dyra blod var för henne en hemlighet. Hennes hjärta fann ingen ro; lifvet skänkte henne ingen glädje, och i denna sin nöd sökte hon i opiepipan sin tröst. Men den gaf henne ro blott för korta stunder.

Den dag kom likväl, då också hon skulle få höra något, som kunde gifva henne verkligt hopp i nöden. Hon och fru Liu hade bestämt sig för att besöka en marknadsplats, och där göra små uppköp samt se på den teater, som alltid hålles i samband med en större marknad. Ankomna till ort och ställe få de höra ett par kineser tala om lifvet efter döden. De stanna och lyssna. Kunde det vara katoliker? De lyssna för att uppfånga jungfru Marias namn. Men nej, de båda männen talade blott om *en* Gud och hans son Jesus Kristus. De båda kvinnornas intresse väcktes, och de köpte några böcker, som fru Hå ville bedja sin man läsa för dem.

Några år förgingo. Så kommer herr Hå en dag hem och berättar, att utländingarna hyrt ett hus och skulle bosätta sig i staden. "De tänka", tillägger han, "mottaga folk för att afvänja dem från opielasten". "Ja, att bli afvänjd från opiet", infaller hustrun, "skulle jag vilja vara med om, ty en synd måste det i alla fall vara att röka. När komma de?"

Några månader förflöto. Så anlända missionären och hans hustru.

Jag tror aldrig jag kan glömma, när jag först som gäst, sedan som arbetare på stationen kom i beröring med dessa två ofvannämnda kvinnor. Fru Hå var lång och koppärrig. Hennes ena öga var borta, hvarför hon kallades "Enögat". Något af hvad världen kallar skönt, fanns icke hos henne. Men ändå var det något skönt hos och öfver henne, ty hon hade vid denna tid lärt att tro på och älska den frälsare, som frälsar från all synd. En himmelsk

frid strålade från hennes ansikte. Gud hade blifvit hennes Fader, Jesus hennes broder, himmelen och icke skärselden hennes framtidsutsikt. Icke underligt, att hennes enda öga kunde utstråla litet af den glädje, som nu fyllde hennes hjärta!

Fru Liu hade ett af naturen glädtigt utseende och något nästan barnsligt i sitt väsen. Hon var en, som trodde ordet utan alla om och men, och var äfven lycklig i sin tro på Jesus. En sak bekymrade henne dock och det var, att hennes man, Üen, icke tillåtit henne att taga bort afgudarna i hemmet.

Dessa två vänner hade nu ofta ärenden till Gud, i det de bådo för sina anhöriga, samt särskildt att Herren måtte beveka Üen att låta sin hustru kasta ut afgudarna. Snart bekände sig äfven Üens vuxne son vilja tro på Gud. Nu var det sålunda två i hemmet, som längtade efter afgudarnas fall och hade detta till böneämne.

Vid 9-tiden en morgon kommo de båda kvinnorna hastigt gående öfver missionsstationens gård. De hälsa med "ping-an" (frid) och bedja mig följa med till fru Lius hem. "Är någon sjuk?" frågar jag. "Nej", svarar fru Liu, "men Gud har hört vår bön. Min man har gifvit mig tillåtelse att bränna våra gudar. Kom därför strax med oss, kära fru B.! Vi skola inbjuda grannarna och så bränna dessa falska gudar, så att de se det. Sedan skall ni tala till dem. Vi skola ha ett möte för att tacka och prisa Gud."

Inom några minuter voro vi alla tre på väg till Üens hem. Mina båda vänner gingo så hastigt och lätt, som hade de varit burna på änglavingar. Grannarna kommo in. Afgudarna togos ned efter att århundraden ha intagit en upphöjd plats och fingo sin graf i eldstaden. Inte är jag någon sångare och ännu mindre voro mina vänner det, men ändå tror jag, att Guds änglar däruppe i det höga den dagen stämde in i vår lofsång.

* * *

Glädjen skulle emellertid icke få förblifva ostörd. Djäfvulen tålde icke detta intrång i sitt herravälde. Invånarna vid den gata, där Üens och Hås bodde, hittade på, att de skulle inbjuda ett teatersällskap. Och alla, som bodde vid samma gata, där truppen skulle uppträda, skulle bestrida utgifterna. Hås och Üens ville ej mer deltaga i dessa förlustelser, och grannarna ville försöka tvinga dem därtill. Detta kunde de dock ej, ty redan denna tid voro de troende kineserna fritagna från dyliga skyldigheter.

Men nu hette det, att om Üens icke deltogo i utgifterna för teatern, skulle de icke heller få hämta vatten ur den gemensamma brunnen. Hvar gång unge Üen hämtade vatten, stod någon vid brunnen och hällde ut vattnet för honom. Han blef därför tvungen att hämta vatten ur en långt från hemmet belägen brunn. En söndag, då han tillsammans med sin mor och fru Hå gick till mötet, blef han omringad af en skara män och slagen till marken. Nu skulle han få grundligt med prygel. De stackars kvinnorna kommo inspringande på stationen och berättade, hvad som händt.

Emellertid hade Üen, där han låg på marken, blifvit tillfrågad, hvart han ämnade sig. "Till mötet", svarade han samt höll frimodigt upp sin sångbok och sitt testamente. Därpå tillade han: "Hvad viljen i mig?" Som ingen svarade och ingen tycktes ha lust att ge det *första* slaget, reste han sig och trädde så alldeles oskadd in på stationen, just medan vi afhandlade hans sak.

Gamle Hå blef äfven satt på prof. En kinesisk professor, hos hvilken han tjänstgjorde som gästemottagare, hade mist sin mor. Vid kistan skulle alla tillbedja och bränna rökelse. Hå förklarade, att han ej kunde utföra denna ceremoni för den dödas räkning. För detta fick han afsked af professorn, ehuru han många år troget tjänat honom. Detta var ju en ganska stor pröfning för våra vänner. Men Herren glömde dem icke. Han gaf snart Hå annat arbete.

Våra två bedjande systrar hade båda den glädjen att se sina män komma till Gud och förenas med församlingen.

Under förföljelsen år 1900 stodo deras lif på spel, men det behagade Gud att spara dem. Under lång tid måste de emellertid, när de läste Guds ord och bådo, göra det för stängda dörrar. Sedan oroligheterna lagt sig, gingo dessa två vänner omkring i staden och de utanför liggande byarna för att förkunna frälsningen i Jesus. Många äro de steg, de gått och ännu frivilligt gå för att för sina medsystrar kungöra det glada budskapet: "*Guds rike är nära.*"

Dagny Bergling.

Om den sibiriska järnvägen

skrifver missionär August Berg:

"Ehuru jag försökt finna fel med ryssarna och deras anordningar, måste jag bekänna, att de äro *utmärkt* hyggliga och att järnvägen med allt, hvad därmed är förenadt, skötes mönstergillt. Renlighet, ordning, höflighet, god mat m. m. — intet återstår att önska. Tåget stannar ofta. Man köper varmt vatten, fisk, ägg, höns, medvurst, stekt spädgris, bröd m. m., eller dricker man kaffe eller te eller äter en maträtt i restauranten, som man vill. Man hinner med rätt mycken läsning, och dagarna gå fort nog. Vid uppehållen på stationerna springer man ned från vagnen och får sig litet motion."

Ett i Kristus Jesus.

Från sin resa genom Sibirien berättar missionär Aug. Berg följande lilla episod:

"I dag påträffade jag en rysk bibelkolportör, af hvilken jag köpte ett ex. af Nya testamentet. "Jesus", sade jag och pekade uppåt. "Jesus", sade han, lade sin hand på hjärtat och skakade min hand. De heligas samfund!"

En bland tusen.

Fru Sten hade sitt föräldrahem i Weinan, där hon tillbragte sina tidigaste barnaår. Hennes föräldrar voro fattigare än de flesta, och då de intet hade att äta, sålde de sin fem år gamla dotter till en granne, som hade det något bättre än de själfva. I detta hem skulle hon nu stanna för att med tiden bli hustru åt en man, som i fråga om ålder, kunnat vara hennes far. Hon fördes med våld från sitt hem, och det hjälpte ej, att hon grät och ropade på sin mamma. Denna hade ju heller ingen kärlek för sitt barn. Hennes föräldrar lämnade byn, och hon återsåg dem aldrig mer.

Om hon ej förr fått röna någon kärlek, fick hon det ännu mindre nu. Uppbära hugg och slag, frysa och svälta voro hennes dagliga erfarenheter. För sin blifvande man hyste hon en oöfvervinnlig skräck.

När hon var omkring 10 år gammal, genomströfvades Weinantrakten af muhammedaner, hvilka mördade, röfvade och brände, hvarhelst de drogo fram. Hennes rätta föräldrar blefvo bland andra dödade. Många voro de, som lämnade sina hem för att på annat håll söka arbete och skydd. Bland dessa voro också hennes fosterföräldrar. Men som de ej ville ha flickan med sig, stängde de, medan hon sof, in henne i ett rum, togo så med sig allt, som fanns i huset, och begåfvo sig på väg till Hancheng. De hoppades, att hon nu skulle omkomma. Gud hade dock fridens tankar med det föräldralösa barnet. Han vakade öfver henne och tillstadde ej, att dessa onda planer gingo i fullbordan. En grannkvinna kom och väckte flickan. När denna såg, att huset var tomt, rusade hon ut och fann sina fosterföräldrar strax utanför porten. Längre hade de ej hunnit. När de sågo henne, grälade de, slogo henne och förklarade, att de ej ville ha henne med. Hon följde dem dock. Men ingen mat gåfvo de henne på hela vägen, och hade ej hustrun till hennes fosterfars yngre bror förbarmat sig och emellanåt gifvit henne litet mat, skulle hon helt visst ha svultit ihjäl.

När de väl kommit till Hancheng, sålde de henne till en familj vid namn Hsie. Hon var nu något öfver 10 år gammal. Här fick hon det ingalunda bättre, än hon haft det förut. Arbeta och svälta var hennes lott. Efter någon tid blef hon hustru åt en af sönerna i huset, ehuru aldrig något bröllop hölls. I detta hem bodde hon nu i 14 år. Mot slutet af denna tid mördades hennes man af muhammedaner.

Hungersnödsåret 1877 stod nu för dörren, detta år, hvilket ingen kines, som kan minnas så långt tillbaka, någonsin förgäter. Det elände, som då rådde, var hjärtslitande, och de gräsligheter, som då föröfvades, äro allt för rysliga att tala om. Många voro de barn, som slaktades och uppåtos. Särskildt togos för detta ändamål unga flickor, men också mången gammal hjälplös, som ej kunde rädda sig själf, fick dela detta öde. Äfven redan döda människor åtos. På en del ställen funnos grottor, där sådana ohyggligheter, som de nu nämnda dagligen föröfvades. En sådan grotta visade mig i fjol en af våra församlingsmedlemmar i hans egen by.

Den skräck och förtviflan, som rådde bland folket, var ryslig. Hvar och en fruktade den andre. Ingenstädes var man trygg, hvarken hemma eller ute. Skaror af röfvare tågade nattetid genom byarne. När ljudet af hästarnas hofvar hördes genom en by, flydde de flesta för att rädda sina lif. Röfvarne drogo då in i husen och togo allt, som de kunde finna af mat, kläder, pengar m. m. Äfven människor röfvades, om de ej hunnit gömma sig.

I den familj, som fru Sten tillhörde, var nöden stor. Af matförråd fanns litet eller intet, och den, som fick minst, var hon. Blad af bomulls- och indigoplantan utgjorde hennes förnämsta föda. Hon blef äfven så mager och eländig, att hennes svärmoder ej längre ville ha henne. Och för att skaffa sig själf penningar till föda sålde hon henne för 2,000 cash till hustru åt en man vid namn Shïh (= Sten). Det var nu tredje gången, hon blef såld, och hon kände sig alldeles förtviflad.

Denna gång blef det dock hennes räddning. Den man, hvars hustru hon nu blef, var soldat, och i hans hem fanns mat tillräckligt, så att hon ej behöfde svälta. Såväl mannen som svärföräldrarna voro snälla, men en svåger och en svägerska gjorde allt, hvad de kunde för att förbittra hennes lif. Hon bodde nu i Hancheng. Efter 11 år under jämförelsevis lyckliga omständigheter dog hennes man, lämnande henne fattig och allena med sin då tioårige son. Hennes svärföräldrar och svåger voro redan döda, och svägerskan var omgift.

Nu började åter en rätt svår tid för fru Sten Hon hade sig själf och sin gosse att försörja och hade en svag och sjuk kropp. Hon led nämligen af bronkitis och astma. Sitt uppehälle förtjänade hon genom att laga mat åt en matvaruhandel, och i detta arbete tog också hennes son del. Förledd af välmenande grannar, började hon nu för att få lindring i sin sjukdom, att röka opium. Fridlös och otillfredställd var hon, och i hopp att få ro i sitt inre slöt hon sig vid 44 års ålder till buddismen. Hon blef nu en ifrig buddist, aflade vegetarianlöfte och försökte lära sig att rabbla långa böner utantill, men friden uteblef, och sjukdomen förvärrades.

Strax före år 1900, då hon mycket hörde talas om de besynnerliga utländingarna, greps hon af en obeskriflig längtan att få se dessa underliga människor, men tordes ej gå upp till deras station. Hon talade slutligen med sina grannar om saken, men dessa afrådde henne från försöket. Hennes längtan blef dock allt större, och hon tänkte: "Om jag blott kunde få se deras ansikten *en* gång! Jag måste se dem." Till sist tog hon mod till sig och gick upp till missionsstationen, dock ej ensam. Hon hade lyckats få ett par kvinnor med sig. Af både bibelkvinnan och de kvinnliga missionärerna blef hon vänligt mottagen samt bjuden på te, hvilket hon dock ej tordes dricka. Hon gick snart, ty hon var alltför rädd att stanna länge, men kom igen efter några dagar. De ord, hon då fick höra, föllo i god jord. En dag, då hennes son kom hem, fann han, att alla afgudarna voro försvunna, modern hade förstört dem. När han fick veta orsaken, blef han mycket förtörnad och riktigt förföljde sin mor. Hon

stod dock fast, och afgudar kommo aldrig mer in i hemmet. Ehuru hon ej mer tillbad afgudar, ville hon dock ej tillbedja Jesus. Hon sade alltid, när hon tillfrågades hvarför, att hon inte kunde och inte heller ville hon göra något försök. Så blef hon mycket illa sjuk, kunde hvarken äta eller sofva och var mer lik ett skelett än en lefvande människa. Bibelkvinnan, som en gång besökt henne, frågade nu, om hon ej ville bedja Jesus hjälpa sig. Men härtill svarade hon bestämdt nej. Bibelkvinnan bad då för henne men sade efteråt: "Om du ej själf beder till Jesus, så blir du aldrig bra." Sedan bibelkvinnan gått, började den sjuka bedja. Härvid lade hon sig framstupa på kangen och ropade: "Jesus, hjälp mig! Jag stiger inte upp, förrän du hjälper mig." Herren Jesus hörde ock hennes nödrop. Hennes sjukdom lindrades, och hon har aldrig sedan lidit af så svår astma. Från denna stund öppnades hennes hjärta för Jesus. Hon blef omvänd, afvand från opium och sedan anställd som tjänarinna åt systrarna på stationen. Sedermera blef hon bibelkvinna, hvilken befattning hon ännu innehar.

Hennes son och sonhustru vilja båda tillhöra Herren, ehuru de ännu ej blifvit upptagna i församlingen.

Fru Sten hör ej till de klyftiga i denna värld, men hon älskar talet om korset. Och när hon för de kvinnor, som komma hit, vittnar om Herren och talar om sitt lifs erfarenheter, samt huru Jesus frälst henne och gifvit henne lugn efter stormen, skänkande hennes fridlösa hjärta ro, då lyssna kvinnorna uppmärksamt. Mången fattar mod och besluter sig för att tro på den Gud, som så kan frälsa.

En sak rör *alltid* fru Sten till tårar. Det är talet om Jesu lidande för vår skull. Kanske är det därför, att hon själf lidit så mycket, som hon fattar och känner Jesu lidande djupare än de flesta.

Huru många tusen af Kinas kvinnor få ej genomgå liknande öden utan att någonsin finna hvila och tröst! De känna ej honom som bjuder: "Kommen till mig I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall gifva eder ro." Ja, de höra ej hans röst.

Olga Ahlman.

Lifsbilder.

Af *David Landin.*

1. En värmande brasa.

En af våra evangelister hemkom en gång från en predikotur och berättade med strålande ansikte följande lilla händelse:

En gammal man — vid tiden för berättelsen ännu ej intagen i församlingen — var en dag ute på vandring. Under vandringen öfverraskades han af ett häftigt regn och tog sin tillflykt till ett litet tempel vid vägen. Som det var på senhösten, blef det äfven kallt, och snart började mannen frysa. I templet fanns litet torrt gräs eller halm förutom några träbeläten för allmän tillbedjan.

Gubben såg sig omkring och blef varse dessa afgudabilder. Hastigt fattade han sitt beslut, grep en af bildstoderna och utropade, vänd till belätet, i det han kastade det i den på golfvet upptända elden: "Kan du icke värma dig själf, skall du åtminstone tjäna till att värma mig!" Snart hade elden fattat tag i och förtärt afgudabilden och mannen blifvit varm igen.

En sådan handling som denna kunde ha väckt mycken oro och förbittring hos byfolket i trakten, men som den gamle mannen har godt anseende, vågade ingen oroa honom. Måhända fick hans frimodighet och fasta tro på den sanne Guden väcka de hedniska grannarna till eftertanke.

2. En from önskan.

Ur samme mans lif minnes jag följande rätt belysande episod. Han skulle förhöras inför församlingen för att sedermera genom dopet upptagas i de troendes gemenskap. Då vi hörde, att han ännu i sitt hem förvarade de fädernetaflor, genom hvilka förfädernas andar tillbedjas, frågade vi honom, hvarför han ej tagit bort dessa. Han förklarade, att hans yngre broder var den, som styrde hemmet*), men att han en gång med våld sökt förmå denne att skaffa bort dem. Detta hade slutat med träta och slagsmål, hvarför han insett, att det ej var rätta vägen att nå målet.

"Nå, hvad vill du nu göra?" sporde vi.

"Jo", svarade mannen, "jag vill bedja Gud göra min bror sjuk, och, när han är sjuk, vill jag på kärleksfullt sätt vårda honom; då skall jag nog få honom att skaffa bort fädernetaflorna".

Det var med öfvertygelse, han tillade de sista orden, och vi tänkte, att Gud måhända kunde bekänna sig till mannens enfaldiga tro, äfven om vi tyckte, att hans önskan var något underlig.

3. Nära och dock fjärran.

Icke långt från en af våra utstationer bor en medelålders, mycket välbärgad man. Han har varit buddist men har under ett par års tid visat intresse för evangelium och har äfven en god kunskap i Guds ord. Han hade uttalat en önskan om att få förenas med församlingen, och vi samtalade därför med honom om hans ställning till Gud. Härvid kommo vi att fråga, om han visste sig ha mottagit syndernas förlåtelse. Hans öfverraskande svar var: "Nej". — "Huru", sporde vi, "vet ni då icke, att ni har synd?" "Jo", var svaret. — "Vet ni också", fortsatte vi, "att Gud är villig att förlåta edra synder, och att om ni ej mottager hans förlåtelse, går ni förlorad?" — "Ja, det vet jag", var det ännu mer öfverraskande svaret. — "Hvarför har ni då ej mottagit frälsningen?" frågade vi slutligen. Hans svar var blott: "Jag har ännu ej bedt Gud om syndernas förlåtelse."

Vårt samtal slutade med ett brinnande bönemöte, hvarunder vi ropade till Gud om att han måtte väcka ett behof efter syndaförlåtelse hos mannen och frälsa honom ur hans farliga ställning.

*) Detta är ganska vanligt i Kina, om den äldre brodern genom sitt arbete måste vara borta från hemmet.

4. **Bättre fly än illa fäkta.**

Tidigt en vintermorgon, då en äldre missionär och jag vistades på en utstation för att hålla bibelkurs, väcktes vi af ett ifrigt klappande på porten, som vette utåt gatan. Det var ännu halfdager, och evangelisterna hade knappast själfva hunnit upp. Slutligen hörde vi porten öppnas. Då vi sedermera vid morgonbönen sammanträffade med kursdeltagarne, märkte vi, att en nykommen fanns bland dem. — Denne man, som i sin by, belägen på 2 mils afstånd från vår utstation, fått höra om Jesus och vägen till frälsning, hade fattats af en önskan att höra "mer om den vägen". Då han fått veta, att i den närgränsande staden en bibelkurs pågick, beslöt han att gå dit. Men han hade inte tänkt på det motstånd, hans beslut skulle röna. Hans släkt och vänner gjorde allt för att öfvertala honom att ej följa "utländingarnas lära". Men då intet kunde förmå honom att afstå, sökte de med våld hindra honom från att gå till bibelkursen.

Mannen fann då på en utväg. Under natten, då alla i hemmet sofvo, går han upp, kastar tyst på sig kläderna samt skyndar ut i mörkret med staden som mål. Då hans husfolk vaknar, är han redan inom stadens murar och har äfven funnit en fristad inom vårt område. Nu förstodo vi, hvarför han så tidigt på morgonen kommit till oss. Han stannade äfven under hela kursen.

På sista tiden har han ej synts till vid våra gudstjänster. Måhända har motståndet blifvit honom öfvermäktigt. Vi kunna endast i bön bära honom fram för Herren.

5. **"Frihet för de fångna."**

Mer än en gång har mitt hjärta rörts till deltagande för de fångar, som med tunga halskedjor, fyra och fyra fjättrade vid hvarandra, vistas utanför de kinesiska rådhusen. — Med slöa blickar ha de betraktat oss, då vi på den öppna platsen framför rådhuset hållit våra gatupredikningar. Jag hade så när misströstat om att någon af dessa fångar skulle kunna få intresse för hvad vi förkunnade, då evangelisterna till min glädje en dag berättade följande:

"Bland fångarne utanför rådhuset befann sig en ung man, hvars hela uppförande visade en större grad af förfining än de öfrigas. Efter en predikan bad han att få köpa ett par böcker, som han ordentligt betalade. Nästa gång predikan hölls, bad han att få köpa nya böcker och syntes vara intresserad i vår lära. Sedan han läst Apostlagärningarna, berättade han för evangelisterna, att han särskildt tyckte om att läsa om Paulus i fängelse (säkerligen i Filippi)."

Mannen har för en förseelse, som bragt vanära öfver hemmet, af sin egen fader blifvit förd till fängelset, där han nu vistats flera år, fastän fadern när som helst kunnat få honom frigifven. Men månne Gud, genom Pauli och Silas frimodiga exempel, vill leda denne man att känna det evangelium, som förmår bringa frihet till de fångna?

Ett litet barns bön.

En liten femårig gosse bad en afton:

"Herre Jesus, gör oss till *snälla* bröder mot dig och låt oss få hjälpa dig med ditt svåra arbete i Afrika och Kina!"

Kina, en remnad klippa.

"Klippa, klippa, när skall du öppna dig?" så utropade en gång i djup själsångest Kinas förste missionär, då han stod inför de stängda dörrarna till detta stora land.

Vi kunna i våra dagar säga, att Gud har låtit den hårda klippan remna.

En gammal stenhuggare höll en gång vid sidan af vägen på med sitt arbete. Han riktade slag efter slag mot ett stort klippblock. Alltid träffade hans hammare samma punkt, men den tycktes inte göra något intryck på stenen. Hammaren flög liksom gäckande tillbaka.

En ung man, som kom vägen gående, frågade, hvad han ämnade göra. "Spränga detta block", var svaret. "På det sättet skall det aldrig lyckas", utbrast ynglingen. "Var så god och se efter!" bad den gamle mannen.

Han fortsatte med sitt till utseendet fåfänga arbete, och plötsligt remnade klippan och brast i flera stycken.

"Nu", sade den gamle mannen, "vill jag göra er en fråga. Hvilket af alla de slag, ni sett mig gifva, gjorde, att blocket remnade?" "Det sista naturligtvis", svarade ynglingen.

"Ni misstar er", förklarade stenhuggaren. "Det första, det andra och det tredje och så hvartenda följande slag var fullt ut så nödvändigt som det sista."

Och vi kunna säga: Hvad vi i dag se för våra ögon — en i Kina öppnad dörr för evangelium — är resultatet af tusentals Guds arbetares förenade ansträngningar under alla år, som gått. Gud allena vare äran!

Buketten.

För våra små missionsvänner.

Berättelse efter verkligheten.

Av *Amanda Kerfstedt.*

I dag hade då barnen något att tala om, när de rusade ut på rasten. Den nyutkomne unge prästen hade besökt skolan för första gången. Tänk, vad han såg snäll ut, och så vackert han talade!

— Det var rakt, som om han visste allt vad jag tänker, påstod Anders, jag kunde inte ha talat om det bättre själv.

— Ja, det var rysligt, sade Johan, jag storskämdes, när han sa det där om skolfusket, det var precis, som om han sett tvärs igenom en stackare.

— Men så mild och god han såg ut, sade Lisa. Jag tror bestämt, att han vet, hur det känns att vara hungrig och inte just ha så mycket att äta.

— Såg ni på hans ögon, så vänligt de lyste, just som ... som ... här stakade sig Johanna.

— Som månen, föreslog Anders välvilligt.

— Nej då, mycket bättre.

— Dra till med solen då med ens, skrattade Johan.

Men nu ringde klockan, och rasten var slut.

Följande kvart talades åter om den stora händelsen.

— Vad tycker ni om det där, han sa' om att ställa till med en barnarbetsförening för missionen, sade Anders, det är just inte vidare livat att sitta inne och arbeta på eftermiddagarna.

— Det skulle ju bara bli på torsdagarna varannan vecka, och det kan man väl stå ut med, sade Johan.

— Men inte kan vi väl arbeta något, som folk vill köpa, sade Johanna, allra minst ni pojkar. Vi kan då åtminstone sticka strumpor.

— Men var ska vi få garnet ifrån? sade Lisa suckande. Hon visste, hur svårt mor hade att få någonting på fötterna åt henne själv och småsyskonen, sedan far drunknade förra året.

— Å pytt, sade Stina, nog blir det råd för garnet. Mor har stora knippor däruppe på vindskontoret, så det kan gott räcka åt dig med, Lisa.

— Vill du verkligen be henne ... sade Lisa.

— Jo, jo, men. Ditåt lutar det, sade Stina och klippte skälmaktigt med ögonen.

Följande torsdagseftermiddag var översta skolklassen samlad i pastorns sal. Pastorns syster, fröken Eva, som hushållade för honom, tog emot barnen, och tänk bara, så bra hon hade ställt i ordning åt dem! Runt omkring stora bordet fingo de sitta, och på en bricka mitt på bordet fanns allt, som de behövde för arbetet, nålar, tråd och garn av olika slag, virknålar och stickor. Där fanns också litet tyg att börja sy av, varav hon klippte till de näpnaste små plagg. Men hädanefter fick den, som så kunde, taga med tyg och garn att arbeta av, sade hon.

Snart kom pastorn in, och då blev det riktigt trevligt för pojkarna, för han hade med sig små sågar att skära i trä med, färglådor, papp och bast och mycket annat att göra nätta saker af. Så läste pastorn om hednabarnen och andra berättelser; fröken lärde dem en liten sång utantill, som de fingo sjunga alla tillsamman, och till slut kom där in en stor bricka med smörgåsar med ost och kött på, och de fingo välja själva, vad de helst ville ha.

På hemvägen förklarade de alla, att de aldrig i sin tid haft så roligt, knappt nog på julafton. Och Lisa hade fått en stor härva garn till strumporna av Stinas mamma.

Ja, så höllo de på träget och flitigt hela vintern, och det blev nästan roligare för var gång. I pastorns skåp samlades det ena vackra arbetet efter det andra, och till slut tidigt på våren skulle försäljningen bli i skolsalen. Sista gången de voro tillsammans före densamma sade pastorn till, att om barnens föräldrar ville skänka något för att öka samlingen, vore det nog välkommet. Han bad också barnen komma på eftermiddagen dagen förut, allesamman och hjälpa till att kläda salen litet och ordna borden. Blommor fanns det inte ännu ute på marken, men litet knoppande granris och kanske några sälgkvistar kunde de ju taga med.

Det var någonting att vänta på hela veckan.

— Vet ni, jag stampar med fötterna mot sänggaveln om morgnarna, sade Stina skrattande, för jag tror, att jag kan skynda på tiden med det.

Det var ett pratande om den stora tilldragelsen på var rast, och om vad den enas och den andras mamma skulle ge till förtäringen eller försäljningen. Än var det en ost, än pepparkakor, än en vävbit eller några alnar mattor. Det var bara Lisa, som teg. Hon hade ingenting att berätta.

Det var något till glädje att få vara med och ordna ända från början den där eftermiddagen före försäljningen. Fröken Eva kunde så bra sätta dem i arbete både gossar och flickor. Det sopades och dammades i salen, bänkarna flyttades kring väggarna, och borden flyttades fram och kläddes med dukar, på vilka sakerna togo sig utmärkt ut; friska gran- och tallkvistar stuckos in här och var över kartorna och tavlorna, och till slut såg det helt festligt ut därinne, och så roligt var det sedan att höra fröken Eva, då hon kastade en sista blick över de fyllda borden, triumfera:

— Kära barn, jag får riktigt säga, att jag har heder av er.

Och så randades äntligen den stora dagen.

Men borta i skogstorpet stod Lisa och satte på sig sin renstrukna bomullskjol. Modern hade nyss flätat hennes långa tjocka hårfläta, och de små syskonen stodo helt undrande och begapade henne. Men Lisa var inte glad.

— Varför ser du så surmulen ut, sade mor, när solen skiner så grant och alla fåglar sjunga om att vintern är förbi och den sköna våren kommer.

— Åh, mor, sade Lisa och sväljde med möda tårarna, det är inte roligt att komma tomhänt, när alla de andra ha någonting med sig. Anna-Greta ska åtminstone ge sin hundvalp.

— Ja, den fulingen lär väl ingen vilja köpa, skrattade mor.

— Men har du rakt ingenting, som kunde passa, mor?

Modern såg sig omkring i det fattiga hemmet, men där fanns ingenting annat än det nödtorftiga husgerådet. Hon drog en suck. Det var inte roligt för henne heller att skicka av flickan tomhänt.

— Lisa, sade hon allvarsamt, jag har ingenting att ge av det, som syns, men jag skall ge något, som andra kanske glömma bort i all villervalla. Jag skall ge mina förböner för försäljningen, och då kan du gå lugn, för vi äro väl fattiga, men Gud är rik.

Och med det beskedet gick Lisa.

Tung var hon till sinnes i alla fall. Men när hon kom fram ur skogen och ut på landsvägen, då sken solen så strålande klar emot henne, och det uppspirande gräset doftade henne så skönt till mötes, att hon började känna sig helt glad av all denna härlighet.

Mor har nog rätt, tänkte hon, Gud är rik, och så tänk bara det att få gå åstad under mors förböner! Och se, däruppe på backen, där solskenet riktigt baddade på, där lyste någonting bjärt gult

på dikeskanten, det var de första hästhovarna, som spruckit ut. Det var ju ett rent underverk, tänkte Lisa, att de kommit så tidigt. Det var väl bara några, som kom för sent förra sommaren, och som fick bannor av sina mammor och därför fjäskade på i år. Och medan Lisa förundrad betraktade dem, fick hon en idé. En bukett skulle hon binda.

Det var visst bara hästhovar, men det var ändå de allra första. Hon slog sig ned på renen och plockade dem. De voro inte många, men hon stack ett och annat litet krusigt grässtrå in mellan dem, och hur hon petade med dem, så såg buketten riktigt nätt ut, när den blev färdig.

Men hur skulle hon få den hopbunden? Gräset var icke så långt eller så starkt, att det höll att binda med. Lisa tog sig en funderare, och slutligen kom hon till ett beslut. Hon lade buketten försiktigt i sitt knä, tog av sin bomullshalsduk, löste upp sin av mor så vackert kammade långa gula fläta och började rycka ut hårstrå efter hårstrå. Visst gjorde det lite ont, men det fick inte hjälpa, och inte dugde det att taga bara ett och annat strå; det måste vara en liten fläta. Hon höll på, till dess det blev tre små länkar, tolv strån i varje, och så började hon fläta. Det var riktigt roligt, fastän det sved i huvudet.

Så lindade hon om ett strå i var ända, så att det blev som en liten tofs, och slutligen band hon om blommorna och knöt en rosett med öglor, och nu var buketten färdig. Lisa flätade ihop håret, satte halsduken på huvudet och återtog sin vandring, nu lika lätt om hjärtat som lärkan däruppe i skyn.

Visst stack det en smula i hennes hjärta, då hon kom fram och såg allt det myckna, som skänkts från alla ställen i socknen. Hon höll sina blommor troget i handen, men hon började tycka, att de voro alldeles för simpla att lämna fram. Hon kröp in i salens bortersta hörn och satte sig där.

Det dröjde icke länge, förrän rummet var fullt av folk, och snart ljöd den inledande psalmen, och därefter höll pastorn bön. Alla de andra skolbarnen höllo sig tillsammans i klungor, det var bara Lisa, som var ensam. Hon satt på en låg pall i sin vrå, och ingen märkte henne.

Det blev ett liv, när försäljningen började. Bönder med sina gummor voro där från socknens alla gårdar, unga flickor och drängar hade fått ledigt för dagen, och herrskaperna från herrgårdarna kommo mangrant. Saken var så ny.

Inom ett par timmar voro borden tomma. Till och med Anna-Gretas hundvalp hade sålts för tre kronor.

Emellertid hade folket glesnat något framför Lisa, så att pastorn fick ögonen på henne.

— Kom fram, Lisa! sade han vänligt. Vad är det, du har i handen?

Lisa stod mitt framför honom med sina blommor.

— Det är ingenting, sade hon med gråten i halsen, det är bara några hästhovar. Mor hade ingenting.

— Giv hit! sade pastorn.

Lisa räckte honom buketten.

— Och vad är det, du har bundit ihop den med? Det lyser ju som guld.

— Det är ingenting, det är bara mitt hår. Gräset höll inte att binda med. Och nu började tårar samlas i Lisas ögon. — Jag ryckte ur det ur flätan.

— Det gjorde väl ont, sade pastorn.

— Det var ju för hednabarnen, sade Lisa sakta.

Pastorn höll upp buketten, så att alla kunde se den. Han var tyst några ögonblick.

— Vem bjuder? sade han.

— Jag, ropade en gumma. Tjugofem öre.

Pastorn tog en av tallrikarna, som stodo kvar på bordet, och räckte Lisa.

— Se här, barn, gå och hämta tjugofemöringen!

Men nu blev det liv i den tysta församlingen.

— Kasta buketten åt mig, mor Anna, femtio öre!

— Hit med den, trettio öre!

Lisa gick omkring med sin tallrik och neg och samlade upp. Tårarna försvunno ur hennes ögon.

— Hit, ropade patronen, två kronor.

Åh, vad den buketten flög fram och tillbaka i luften! Huss! 50 öre! Hoppsann! 1 krona! Det var ett ropande på den från alla kanter.

Slutligen låg där på tallriken ett helt litet berg av silverslantar.

— Nu räkna vi, sade pastorn.

Lisa stod bredvid, och hennes ögon blevo så lysande och stora, så det var fara värt, att de trillat ner bland slantarna. Hela folkmassan var nyfiken.

— Trettio kronor, sade pastorn slutligen. Men då kunde Lisa inte tiga längre.

— Det var mors förböner, brast hon ut, för mor sa, att Gud är rik.

Ur "Guldslottet".

Tillgångar och möjligheter.

En öfverblick öfver världsmissionsfältet år 1911.

Utdrag ur en uppsats af *J. S. Dennis.*

I.

Ett enda år under det tidehvarf, hvari vi lefva, kan uppenbara mycket af Guds rikes underbara utbredning öfver hela världen, så ock det sist gångna året. Vi vilja i det följande rikta uppmärksamheten på några af de tillgångar och möjligheter, som föreligga från år 1911.

Intet år har varit så betydelsefullt som detta med hänsyn till *utsändandet af nya missionsarbetare* från olika evangeliska missionssällskap. Så många hafva aldrig under något år utsändts, allt sedan Kristus anförtrodde missionen åt sin församling.

Nya mått och steg ha tagits för utbildande af missionärskandidater såväl i Nordamerika som i England och Tyskland. I det sistnämnda landet har i Potsdam ett seminarium öppnats under ledning af dr Johannes Lepsius särskildt för utbildande af missionärer för den *muhammedanska* världen.

Dessutom har i Kina öppnats ett bibelinstitut för utbildande af infödda kristendomslärare, och i Korea har beslut fattats om upprättande af dylika institut på flera olika platser. Ett af dem skall kallas för "Arthur T. Piersons bibelskola".

Intresset för ett systematiskt missionsstudium har i väsentlig mån tillväxt. Nästan alla evangeliska missionssällskap hafva vaknat upp öfver vikten af missionsstudiers bedrifvande. Blott inom ett enda amerikanskt missionssällskap, Presbyterian Board, höllos år 1911 1,326 missionsstudieklasser med 17,465 deltagare. Inom Storbritannien och på kontinenten har också antalet deltagare betydligt ökats i de missionsstudier, som anordnats, och för ändamålet hafva särskilda handböcker under året utgifvits. — En internationell konferens för främjande af missionsstudier hölls i Lunteren i Holland i september. Vid densamma voro 61 delegerade närvarande från 13 olika länder.

Det gångna året var, snart sagdt, inom alla områden *framgångsrikt*. Lekmännens missionsrörelse har gjort en betydande insats i missionsarbetet genom sin enorma spridning af missionslitteratur, sina talrika konferenser och sitt igångsättande af ett regelbundet och frikostigare gifvande till missionen. Rörelsen arbetar nu på bildande af dylika organisationer öfver hela kristenheten och har så mycket större utsikt till framgång, som den är fullkomligt osekterisk. Redan hafva lekmannamissionsrörelser uppstått i Indien, på Ceylon, Hawaii, Nya Zeland och i Australien.

Ungdomsföreningen "Christian Endeavor" har under 1911 kunnat glädja sig åt en oerhörd utveckling. Sålunda har den i Kina från att äga 400 grenar erhållit 781. I Indien har den en stab af 11 provinssekreterare, samt 1,337 grenar.

Kristliga Föreningen af Unge män har på olika platser ute på missionsfältet kunnat uppföra 60 nya byggnader, samt öka sin sekreterarestab med 30, så att hela styrkan f. n. i 17 olika hednaländer uppgår till 140. I Indien, Kina och Korea hafva föreningarna besökts af missionär George Sherwood Eddy med det resultat, att stora skaror af unge män på allvar börjat fråga efter sanningen samt utfäst sig till att dagligen rannsaka i Bibeln.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor har kunnat utsända tre nya sekreterare till Kina. Hvad dessa särskildt hafva till ögonmärke, är att söka få bibelundervisning införd i såväl af regeringen som af enskilda grundade flickskolor. Från olika länder såsom Japan, Brasilien, m. fl. ingå f. ö. anhållan om kvinnliga sekreterare. En särskild sekreterarekurs har också anordnats för de unga kvinnor, som känna sig kallade till verksamhet i hednavärlden.

Vittnesbörden från alla bibelsällskap gifva vid handen, att *Bibeln* alltfort är att betrakta som *en för missionen outtömlig tillgång*. Alltjämt arbetas på att förse sådana folk och stammar, som hittills icke ägt den Heliga skrift, med denna andliga skatt. Brittiska och Utländska bibelsällskapet utgaf år 1911 åtta nya bibelöfversättningar: tre för Asien, tre för Centralafrika och två för öar i fjärran Östern. Samtliga antalet af nya bibelöfversättningar, utgifna år 1911 af alla bestående bibelsällskap, uppgår till 20.

Om själfva spridningen få vi en föreställning genom följande: Brittiska och Utländska Bibelsällskapet spridde genom sina ombud i det närmaste 7 millioner ex. på 432 språk och dialekter. Amerikanska bibelsällskapet afsatte genom sina kolportörer 1,622,008 ex., däraf ensamt i Kina 1,000,000.

En myckenhet kristlig litteratur och goda skolböcker har tryckts på de 127 missionstryckerier, som finnas ute på missionsfälten. I Beirut trycktes år 1911 på missionspressen 40 millioner sidor och i Shanghai på presbyterianernas press 77,671,000 sidor. I Madras ha från metodisternas press utgått 9 millioner sidor. Detta blott några exempel på hvilken outtröttlig verksamhet, som bedrifves ute på missionsfältet. Icke mindre än 43 böcker på kinesiska utgåfvos år 1911 i Kina genom missionens försorg, däraf åtskilliga afsedda för studerande. Dessutom påbörjades utgifvandet af ytterligare 27 böcker för kinesiska lärare och studerande. En kinesisk medicinsk tidskrift för januari 1911 omnämner 20 värdefulla medicinska och kirurgiska arbeten, färdiga att begagnas af kineserna. Hvad som nu omtalats, var *böcker*. Till dessa kom sedan ett stort antal nya traktater.

Under år 1911 utgafs äfven *i de kristna länderna en rikhaltig missionslitteratur*. Det sista årtiondet har bevittnat en nära nog fenomenal tillökning just i fråga om missionslitteratur, och af det, som utkommit år 1911, har det mesta varit af allra största intresse.

Stora penningegåfvor hafva äfven under år 1911 kommit missionen till del. Så t. ex. i testamente efter mr John Kennedy i Amerika, 2,250,000 dollars och af dennes maka 120,000 dollars. Inom nästan alla missionssällskap hafva gåfvomedel ökats. Icke dess mindre har för somliga en betydlig brist uppstått på grund af den utvidgning i arbetet, som ansetts tvingande nödvändig.

Ovanliga erkännanden hafva äfven under det gångna året kommit missionen och dess arbetare till del från statsmän, militärer, tidningsmän och framstående resenärer och forskare. Det hjältemod, hvarmed missionärerna i den af pest och kolera hemsökta Östern bisprungo de infödda har icke kunnat annat än tillvinna sig allmän beundran. Vicekonungen af Mandschuriet talar äfven härom i ett offentligt tal, hvari han särskildt med tacksamhet och rörelse omnämner en ung engelsk missionär, dr Jackson, som efter att på det ädelmodigaste hafva vårdat de pestsmittade själf föll ett offer för sjukdomen.

Flera guvernörer såväl på Nya Guinea som i Afrika, Indien och Japan hafva offentligt uttalat sig om, i hvilken skuld de stå till missionärerna för deras goda inflytande öfver de infödda samt för hvad de uträttat med afseende på sjukvård, upplysning och ordningens upprätthållande.

Allmänt kändt är ock forskningsresanden Sven Hedins uttalande: "Ju mer jag lär känna missionärerna, dess mer beundrar jag deras i det tysta utförda, outtröttliga, ofta otacksamma arbete." Han talar vidare om deras grundliga kännedom om de folk, bland hvilka de bo, och om det stora mål, åt hvilket de egnat sina lif: vinnande af seger för ljuset på platser, där okunnighet och mörker härska.

I samma anda uttala sig ock sådana män som presidenten Taft och förre presidenten Roosevelt.

Senaste meddelanden från Kina.

Underrättelse har nått oss, att förlofning ingåtts mellan missionär Verner Wester och fröken Gertrud Halldorf, och vi vilja af Herren utbedja välsignelse öfver dem, att deras lif och tjänande härigenom må ännu mer lända till Herrens pris.

* * *

Missionär och fru Carlén anlände välbehållna till Shanghai den 11 juni, hvarifrån de fortsatte resan till Chefoo. Deras adress är tillsvidare: Swedish Mission Chefoo, China (via Siberia).

Något öfver en vecka senare ankom missionär August Berg. Han ämnade tillsammans med några af de öfriga bröderna den 27 augusti resa till fältet. Bedjen för dem, att de under dessa oroliga tider må få gå under den Allsmäktiges beskydd och må få komma till våra betryckta trossyskon med hugsvalelse.

Förberedelserna för den allmänna svenska missionskonferensen d. 11—15 sept.

hafva nu framskridit så långt, att flera af missionsorganisationerna utsett sina ombud, och de taga i hvarje fall i anspråk alla de platser, till hvilka de hafva rätt enligt bestämmelserna. Intresset för konferensen synes vara så lifligt, att man har anledning vänta en stor anslutning äfven af sådana deltagare, som icke äro ombud. Tillträde till förhandlingarna står nämligen öppet icke blott för ombuden, utan äfven för de i hemlandet vistande missionärerna, som äro särskildt inbjudna, och för öfriga missionsvänner, hvilka lösa konferenskort med 2 kr. För dem som önska inkvartering, kommer sådan att beredas i mån af tillgång, om anmälan sker före den 15 augusti under uppgift om hvilken missionsorganisation vederbörande tillhör. Inkvarteringen besörjes nämligen genom resp. missionsorganisationers expeditioner, men anmälan jämte afgiften bör insändas till konferensens expedition K. F. U. M., 35 Birgerjarlsgatan, Stockholm C.

Organisationskommittén förbereder utgifvande till konferensen af en fullständig statistik öfver de svenska missionerna samt vidare af en missionsväggkarta öfver hela världen med specialkartor öfver de svenska fälten, vidare en förteckning öfver all missionslitteratur, som finnes på svenska. Den är försedd med uppgift om pris samt ordnad så, att man med ledning däraf kan finna de böcker, som tillsammans bilda det bästa bibliotek för 25, 50, 75 eller 100 kr:s värde.

Slutligen förberedes en utställning i samband med konferensen, afsedd att åskådliggöra de olika slagen af missionsarbete: stationsarbete, resepredikan, skolverksamhet, industriskolor, läkaremission m. m. Den ordnas efter de olika svenska organisationernas fält och omfattar utom detaljkartor öfver dessa, böcker, fotografier och andra bilder, arbeten, utförda af elever m. m., som tillåter åskådaren att liksom följa missionärerna i deras arbete.

Redan i vintras utsändes ett litet häfte med redogörelse för program och talare samt med en varm vädjan till alla missionsvänner att bedja för konferensen. Af detta häfte kunna exemplar ännu erhållas från resp. organisationers expeditioner; men kommittén vill med dessa rader än en gång kraftigt mana till förbön för det stundande mötet. Endast på den vägen kan det bli så rikt på välsignelse som det bör blifva.

Beredningsutskottet.

Tacksägelse- och böneämnen.

Att vår käre broder, missionär *M. Ringberg*, som i hungersnödsdistriktet sjuknade i tyfoid, blifvit återställd.

Att Herren i sin nåd bevarade br. *Aug. Berg* under utresan till Kina.

Att lugn och ordnade förhållanden snart må inträda på fältet, och att Herren må hålla sin skyddande hand öfver de bröder, som återvändt dit.

Att rik andlig välsignelse må blifva frukten af de möten, hvilka under sommaren i Kina hållas för missionärer af *W. B. Sloan* och *S. D. Gordon*.

Rättelse. I föregående numret af tidningen, sid. 118 under rubrik: Afliden missionsvän — skall i 2:a raden stå den 30 sistlidne juni i stället för sagda dag i maj, som af förbiseende ledsamt nog uppgifvits.

Redovisning

för till Svenska Missionen i Kina influtna hungersnödsmedel under juli 1912.

Vänner i Undersåker gm L. L. kr. 15; »Kinesernas vänner», Jönköping, kr. 50; Clara gm A. A., Jönköping, kr. 1; Inga gm d:o kr. 0: 50; fyllnad kr. 0: 50. S:a kr. 67: —.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under Juli månad 1912.

N:o		Kr. Ö.
838.	A. J., Bäckersboda gm C. W. C., Töreboda	5: —
839.	Resebidrag från C. S., Edsele	6: —
840.	E. J. S., Vängelsby	10: —
841.	Kollekt i Backe gm A. E. C.	32: 10
842.	Behållning af kaffefest	11: 55
843.	Kollekt i Junsele gm K. A. J.	17: 10
	Transport	81: 75

N:o		Kr. Ö.
	Transport	81: 75
844.	D:o i Ådalsliden gm N. E.	9: 18
845.	D:o i Moflo gm d:o	7: 62
846.	D:o i Resele gm J. S.	20: 45
848.	Säbylund-Folketorps ungdomsförening, till V. Westers underhåll, gm A. P.	30: —
849.	Vesta söndagsskolbarns sparbössa gm M. N.	5: 70
850.	Kollekt i Vadstena gm C. A.	10: —
851.	D:o i Betania, Vadstena, gm d:o	28: 17
852.	D:o i Örberga kyrka gm J.	5: 41
853.	K. G. M., Sthlm	20: —
855.	A. A—n, Lindesberg	50: —
856.	»Kinesernas vänner», Jönköping, till Aug. Bergs underhåll, gm V. V., Jönköping	250: —
857.	D:o till I. Andersons underhåll, gm d:o	250: —
858.	Mark. 11: 22	1,000: —
859.	Onämnd, i st. för blommor på doktor A. Beskows graf	5: —
861.	»Se jag har gifvit inför dig en upplåten dörr.» Upp. 3: 8	200: —
862.	Syföreningen i Jansjö, Fjällsjö, gm A. E. C., Backe	25: —
863.	Missionskretsarne inom K. F. U. M., till E. O. Beinhoffs underhåll, gm P. W.	258: 70
864.	D:o, till d:o, gm K. F.	100: —
865.	Bönekretsen i Norrköping gm K. S.	17: 58
866.	»Af Herrens» gm d:o	20: —
868.	F. M., Glemmingebro	50: —
869.	A. E. D., Vikaryd, Alingsås, till I. Böllings underhåll	500: —
870.	H. H., Böne, Åfärd	5: —
871.	A. J. gm H. H., Böne, Åfärd	5: —
872.	A. J. gm d:o	5: —
873.	O. P., Vreta gm O. A. O., Östervåla	5: —
874.	P. N., Gräsbo, gm d:o	5: —
875.	P. G. P., Göteborg	200: —
876.	E. D., Göteborg, gm K. B.	10: —
877.	A. B., Göteborg, gm d:o	10: —
878.	»Kinesernas vänner», Värnamo, gm J. U.	200: —
879.	Vänner i Huskvarna gm S. S.	35: —
880.	Ur bönekretsens sparbössa gm A. A., Kristinehamn	13: —
881.	F. M., Ställberg	50: —
883.	»Tackoffer»	100: —
884.	J. & K. B., Tranås	500: —
885.	Fil. 4: 10 gm K. S., Holsby brunn	28: 70
886.	Björnö jungfruförening, till M. Hultkrantz underhåll, gm M. H.	101: 50
888.	H. J., Sthlm, till de lidande i Kina	25: —
889.	H. S., Älfdalen, Vännäs	20: —
890.	Kollekt i Roglösa gm C. A.	5: —
891.	Vid samkväm i Vadstena gm d:o	13: —
892.	Kollekt i Betania, Vadstena, gm d:o	12: —
893.	D:o i Dufbo kyrka gm S. A.	14: 12
894.	Från en syförening i Hackvad gm A. N.	75: —
895.	A. & A. N., Hackvad	25: —
896.	Kollekt vid ett Christian Endeavourmöte i Tunbridge Wells, England gm C. B.	4: 08
898.	»Blommor på Pappas graf den 11 juli»	10: —
899.	»De behöfva icke gå bort» från A. B.	3: 13
900.	Östra härads kristliga ungdomsförbund, till C. Bloms underhåll, gm A. S., Hvetlanda	400: —
901.	Kollekt i Ödeshögs kyrka gm M. E. B.	6: —
902.	J. N., Kramfors, till Aug. Bergs underhåll	12: —
903.	H. G., Sthlm	50: —
904.	G. S., Lidköping	5: —
905.	2 Kor. 9: 8	50: —
	Transport	4,947: 09

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	4,947: 09	
906.	Kollekt i Bäckelunds missionshus, Nerikes Kil, gm M. N.	7: 21	
907.	D:o gm M. H., Björnö, Heljebol	6: 50	
908.	»Ett land på hvilket Herrens, din Guds, ögon ständigt hvila»	12: 38	
909.	Småskolebarnen i Ersmark gm K. E.	10: 75	
910.	Sparbössemedel från K. O., Ersmark	6: 87	
911.	Tostarps syförening gm N. P., Munka-Ljungby	35: —	
912.	P. N., Östergården, gm d:o	25: —	
913.	Alvetorps barnförening gm K. Q., Ingatorp	50: —	
914.	Björkeryds mfg gm C. A. A., Hvetlanda	100: —	
915.	Grebo mfg gm A. J.	55: —	
916.	»80-årsdagen 26 juli 1912»	20: —	
917.	Matt. 21: 3	50: —	
919.	»Ett löfte» af C. J. L.	50: —	
920.	Årsbidrag af P. T., Gamleby	25: —	
921.	En Kina-vän gm S. L., Ystad	200: —	
922.	En missionsvän i Kumla gm H. F.	125: —	
923.	Från Lilla Ullevi gm A. S.	6: 50	5,732: 30

Särskilda ändamål:

847.	E. J. S., Vängels by, till en gosses underhåll	50: —	
854.	E. U., Sthlm, till Chi Ming-ko's underhåll	50: —	
860.	Kinamissionsföreningen i Skellefteå, till Chen Lishan's underhåll, gm E. E.	50: —	
867.	P. E. W., Sthlm, till Chang Hsio Hsi's underhåll	40: —	
882.	Sparbössemedel från syföreningen n:o 2, Sthlm, till barnens hem, gm M. B.	56: 65	
887.	A. K., Linköping, till Liu Ren-shih's underhåll	100: —	
897.	H. T. & E. B., Sthlm, till Wang Chen-ta'os underhåll	50: —	
918.	I. & Y. M., Sthlm, till barnens hem	10: —	406: 65

Summa under juli månad kr.	6,138: 95
Under jan.—juni månader »	42,595: 25
Under jan.—juli månader »	48,734: 20

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Vår själ väntar efter Herren; han är vår hjälp och sköld. Ps. 33: 20.

Hvad Gud har gjort.

Återblick på Svenska Missionens i Kina 25-åriga verksamhet

är titeln på en 25-årsberättelse, som missionen utgaf till årsmötet. Bokens titel angifver tydligt innehållet, som skildrar Herrens nådefulla ledning vid S. M. K:s uppkomst och utveckling intill närvarande tid. Framställningen är ägnad att skänka både undervisning och glädje åt en hvar, som fröjdas öfver att följa Herrens fotspår i händelsernas gång. Utstyrseln är tilltalande. Priset 50 öre. Boken erhålles genom rekvisition från expeditionen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1912.